

DENİZ YUSUF İNAN SAVAŞA DEVAM!

“Devrim ya ruhunuzdadır ya da hiçbir yerde”, “Deniz İsyan Devrim”, “Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız”, “Denizlerin Yolunda Devrim Saflarına”...

Mücadele Birliği Platformu tarafından Karşıyaka Mezarlığı'na asılan bu pankartlar, bu sene 6 Mayıs'ta devrimci olanı temsil ediyordu.

6 Mayıs Anmalarını CHP ile yapanlar ise burjuvaziye yedeklenmiş olmanın etkisiyle tamamen ruhsuzlaşmış; kelimenin gerçek anlamında günah savma kabilinden bir 6 Mayıs geçirmişlerdi. Bir yanda Emeğe Ezgi'nin “Adım Deniz / Devrimciyim” Marşı, devrim üzerine konuşmalar, işçileri emekçileri devrimci iktidar için mücadeleye çağırıyorlar... Bir yanda seçimlerin iptal edilip edilmeyeceğine dair tartışmalar... Bir yanda “Denizler gibi olmak, onlar gibi savaşmaktır” diyenler; bir yanda “Denizler yaşasaydı yolları parlamentoya çıkardı” diyenler...

Devrimci olanla reformist olan arasındaki fark bu kadar açık ve net! Tıpkı Denizlerin zamanındaki gibi! Bir yanda burjuvaziye güvensizlik temelinde örgütlenenler, devrimci zoru esas alanlar, bir yanda her şeyi yasal sınırlar içine hapsedmeyi marifet sayanlar...

Ama biliyoruz ki, yaşam bizden yana, devrimden yana, Denizlerin gerçek yoldaşlarından yana...

Deniz Yusuf İnan, Savaş Devam!

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

8 - 22 Mayıs 2019 / S 74 / 2 TL

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs, bütün dünyada coşkuyla kutlandı. Bütün dünyada milyonlarca insan, "bak işçi tulumu giymiş umut" dercesine meydanları doldurdu; "elveda proletarya" diye ahkam kesenlere inat, "vardık, varız, var olacağız" dedi.

Küba'da Devrim Meydanı'na yürüyen milyonlarca insan, nasıl devrime sahip çıktıklarını, sosyalizmde nasıl ısrar ettiklerini bütün dünyaya bir kez daha gösterdi. Emperyalist-kapitalist sistemin ideolojik-politik, ekonomik, askeri tüm saldırılarına karşı devrimin ve sosyalizmin bayraklarını indirmediklerini ve indirmeyeceklerini bütün dünyaya bir kez daha ilan ettiler.

Venezuela'da karşı-devrimci askeri-faşist darbeye karşı devlet başkanı Nicolas Maduro etrafında kenetlenen halk, bir kez daha ABD'nin başını çektiği emperyalist güçlere istediklerini başaramayacaklarını, işçi sınıfı ve emekçilerin uluslararası proletaryanın kapitalizme karşı savaş günü olan 1 Mayıs'ta karşı-devrimcileri yenmek ve devrimi oturtmak için hazır olduklarını gösterdi.

Dünyanın her yerinde orak çekiçli kızıl bayraklar, Che resimleri alanları kapladı ve bu yüzyılın bir "Ayaklanma Yüzyılı" olacağına dair öngörüyü doğrularcasına "daha daha yukarı" yükseldiler. 2019 1 Mayıs'ı bütün dünyada en yoğun katılımlı 1 Mayıs'lardan biri oldu.

Dünyanın üzerinde "yepyeni bir güneş" in doğduğu, kapitalizmin mezar kazıcılarının dünyanın her yanında "mutlu bir hayat"ı yaratmak için mesaide oldukları bir kez daha görüldü.

Türkiye ve Kürdistan'da da bu 1 Mayıs'a katılım oldukça kitleseldi. İşçiler ve emekçiler, kadınlar ve gençler, yoksul Kürt Halkı ve Aleviler, her yandan 1 Mayıs'ı kutlamak, dinci-faşizme karşı mücadeleyi yükseltmek için alanlara aktı. İzmir, Ankara, Çukurova...

Tabii gözler yine 1 Mayıs Alanı'nda, Kızıl Meydan'da Taksim'deydi! Devletin yaşağına, alanı bariyerlerle ve polislerle çevirmiş olmasına rağmen, yüreği devrim için, devrimci bir 1 Mayıs için atan herkesin, 4 büyük işçi ve memur konfederasyonunun kaçarak uzaklaşmasına rağmen, "Taksim'de İsrar Devrimde İsrardır" diyen Leninistlerin ne yapacağına kilitlenmiş olduğuna şüphe yoktu. En zor dönemlerde, herkesin Taksim'e sırtını döndüğü günlerde, Taksim ısrarından vazgeçmeyen Leninistler, yine sözlerini Taksim'de söyleyeceklerdi. Proletarya'nın davasına sahip çıkmak, işçilerin kanyla kızışmış meydanı terk etmemek bir onur meselesiydi.

Bu bilinçle yürüdü Leninistler Taksim'e; pankartlarını açtılar; sloganlarını haykırdılar! Polis saldırısına karşı direndiler; işkence gördüler ama proletaryaya layık olmanın bilinciyle hareket ettiler hep. Gözaltından çıkarılarken de aynı sloganları haykırmaya devam ettiler: Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak! Yaşasın 1 Mayıs/ Biji Yek Gulan!

Şan olsun proletaryanın yiğit savaşçılarına! Buzu kırıp yolu açanlara selam olsun. Taksim'de ve Devrimde ısrar edenlere selam olsun!

YAŞASIN 1 MAYIS/ BİJİ YEK GULAN!

ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK

Abdullah Öcalan'a yönelik süren tecridin kaldırılması için açlık grevine başlayan Leyla Güven, 6 Mayıs itibarıyla eyleminin 180. gününde... Ve 56 yaşını açlık grevinde karşıladı...

30 Nisan günü "Tecridi Kırılım, Faşizmi Yıkılım, Kürdistan'ı Özgürleştirilim" şiarı ile açlık grevi eylemini Ölüm Orucuna çeviren 15 PKK ve PAJK'lı tutsak da eylemlerinin 7. gününde... 1 Mart'ta süresiz-dönüşsüz açlık grevine başlayan tutsaklar 30 Nisan'dan bu yana ölüm orucunda. Eylemdeki tutsakların anneleri ise Amed'de, Gebze'de, İstanbul'da pek çok yerde cezaevi önlerinde ve sokaklarda çocuklarının sesini duyurmaya çalışıyorlar.

İŞÇİ TEMSİLCİLERİ KONSEYİ GİRİŞİMİ KURULDU

İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi Hazırlık Komitesi, 28 Nisan'da İzmir'de yapılan "Kriz ve İşçi sınıfının Çözümleri" serbest kürsüsüne katılan aşağıdaki 19 iş kolunda çalışan işçilerin önerileri ve onayıyla kurulmuştur.

Gıda Üretim İşçileri, Belediye İşçileri, Maden İşçileri, Taşıma Kargo İşçileri, Plastik Sanayi İşçileri, İşsiz İşçiler, Tekstil İşçileri, Göçmen İşçiler, Ayakkabı Sanayi İşçileri, Ağaç Ve Mobilya İşçileri Sıya İşçileri, Tarım İşçileri, Otomotiv Sanayi İşçileri, İşçi Avukatlar, Temizlik İşçileri, Metal İşçileri, Malzeme Üretim İşçileri, Basın İşçileri, İnşaat İşçileri.

BASKILAR GÖZALTILAR TUTUKLAMALAR BİZİ YILDIRAMAYACAK

Yine bir 1 Mayıs, yine Taksimdeyiz. Pankartımızı polis bariyerleriyle çepeçevre çevrili Taksim Meydanı'nda açmak, "Yaşasın 1 Mayıs", "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak" şiarlarını haykırarak 1 Mayıs'ı kutlamak hedefimiz.

Taksim Meydanı'na girilebilecek en yakın noktalardan biri olan Elmadağ Harbiye civarında toplanmaya başladık ve 2 kadın yoldaşımız Point Otel önündeki polis arama noktasında durdurulunca "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak" pankartını açarak "Yaşasın 1 Mayıs" sloganı ile Taksim'e yürümeye başladık.

>>Editör...

DÜZENİN KUYUSUNU KAZAN YSK KARARI

Dinci faşist iktidar, seçimle gitmeyeceğini daha nasıl anlatsın? Leninistlerin yıllardır işaret ettiği durum, bir kez daha ete-kemiğe bürünmüş, somut, elle tutulur halde emekçi sınıfların ve Kürt halkının karşısına çıktı.

"Bir kez daha" diyoruz çünkü gerçekte seçimleri tanımama, seçim sonuçlarına aldırma tavrı, dinci faşist iktidarın ilk defa yaptığı bir şey değil. Bu iktidarı seçimle, sandıkla yıkacağız diyen, emekçi sınıfları ve Kürt halkını aldatan sosyal reformistlerin gözlerden gizledikleri, unutturmaya çalıştıkları şey budur.

Devrimi Çaldırmak

C.Dağlı

2

Olgularla İç Savaş - 10

Özgür Güven

4

Odessa 2014:
3.Reich'in Kanlı Gölgesi

Sinan Kaleli

5

Daha Fazla Özveri

Arif İşçi

8

Kılıçdaroğlu Vakası

Taylan Işık

10

Leninizme Geri Dönüş:
Komintern'in 100. Yıldönümü-2

Çeviri

11

DEVİRİMİ ÇALDIRMAK

BAŞYAZI

C. Dağlı

"Devrimi çaldırmak" tartışmaları, Sudan ayaklanmasından sonra yeniden öne çıktı. Daha önce Mısır devrimi sırasında tartışılmıştı. Tartışma dünyada olduğu gibi Türkiye ve Kürdistan'da da tüm canlılığıyla sürüyor. Üzerinde çeşitli yönleriyle durulması gerekiyor.

Tartışılan olguya başka bir açıdan bakmalıyız. Devrimlerin yokluğundan, bugünkü koşullarda olanaksızlığından veya devrimin en ilerinin sorunu olması hakkında konuşulmuyor. Geçmişe göre daha sık ve arka arkaya patlayan devrim üzerine konuşuyoruz. "Çalınan devrimlerden" söz ediyoruz. Bu şu anlama gelir ki, çağımızda zamansız devrim yoktur. Devrimler çağında yaşıyoruz. Bu demektir ki, devrimler kapitalist ülkelerde her an patlayabilir. Beklenmedik bir anda ayaklanmalar ortaya çıkabilir ve hızla devrime dönüşebilir. Bu hızlı gelişmelerin, çabuk çıkan olayların vb devrimci komünist parti için anlamı şudur: Büyük olaylara her an hazır olmak gerekiyor.

Zamanımızın devrimler zamanı olması çağın günümüz maddi koşullarından kaynaklanıyor. Kapitalizmin hızlı, sert, sıçramalı çöküş içinde olması, emekçilerin yoksulluğunun artması, işsizliğin büyümesi, maddi eşitsizliğin (toplumsal eşitsizliğin) ileri düzeye varması, emek-sermaye çelişkinin keskinleşmesi ve bunun kaçınılmaz sonucu olarak her yerde anti-kapitalist, ilerici, devrimci nitelikte halk ayaklanmalarının patlak vermesi, özcesi toplumsal çelişkilerin ve devrimci sınıf savaşının devrimlere yol açmasında şaşılabilecek bir yan yoktur.

Devrimin koşullarının oluştuğu bu koşulların birçok yerde devrime dönüştüğü bir dönemde, yeni bir toplumsal devrimler çağında başka dönemlerde olduğu gibi devrimci işçilerin taktik politikası devrime hazırlanmakla sınırlı kalmaz; bu yaklaşım, böyle bir çalışma tarzı bizi olayların ve sınıf savaşımının gerisine düşürür. Yapılması gereken yalnızca hazırlık yapmak değil, devrimci hareketi eylemlerle hızlandırmaktır. İleri devrimci kitle eylemlerini en aktif biçimde destekleyerek, devrimci savaşı örgütleyerek devrime ivme katmalıyız.

Devrimler çağını kavramayan, tarihin patlamaları ilerlediğini anlamamış biri, yakın tarihte birçok ülkede arka arkaya gerçekleşen ayaklanmaları ve devrimlerin oluşumunu anlayamaz. Hepsisi de sınıf savaşından bolca söz ediyor. Fakat sınıf savaşımının ani patlamaları içerdiğini kabul etmek istemiyor. Bu bakış, ne dünyadaki büyük ayaklanmaları anlamıştır, ne de Gezi, Haziran Halk Ayaklanmasını anlayabilmiştir. Ve şu sonuç, patlamaları anlamadan güncel sınıf savaşımının devrimleri gündeme getirmesi, anlaşılabilir.

Sudan'da ayaklanan halk "devrimi çalmak" isteyen askeri darbe karşısında sokakları terk etmedi. Kitleler askeri yönetimi etkisizleştirmek için "sivil geçici yönetim" oluşturuyor. Bu, devrimlerin başlangıcında oluşturulan geçici devrim hükümetidir. Her devrim, ta en baştan hiç bir yasanın sınırlanmadığı geçici devrimci otoriteye ihtiyaç duyar. Leninist Parti, geçici devrim hükümeti önerisini Gezi'de yaptığında, uzlaşmacı Taksim Dayanışması bunu kendisine en uzak görüş olarak gördü. Oysa Sudan ayaklanmacıları, bu konuda daha bilinçli davranıyorlar. Sınıf savaşımın patlamalara gebe olduğu bu topraklarda, toplumsal hareket bu kez Geçici Devrim Hükümeti gerekliliğini ve zorunluluğunu herkese kabul ettirecektir.

"Devrimi çaldırmak" deyimi Mısır ve Sudan'da doğdu. Bunun koşulları şunlardır: Bir Devrim gerçekleşiyor, fakat işçi sınıfı devrimi gerçek emekçi halk egemenliğine kadar götürmüyor. Nicelik olarak değil, ama nitel yönden zayıf. Henüz güçlü bir örgütlenmeye sahip değil. Kent ve kır emekçilerini kendi önderliğinde birleştirmemiştir. Durum böyle olunca, görece daha örgütlü olan burjuva güçler, ya askeri darbeye ya da siyasi hükümet darbesiyle devrimin yönetimini ele geçiriyor. Ve devrimin kazanımlarını yok ediyorlar. Tarihin bu kritik anlarında, emekçi halkın toplumsal savaşına karşı tüm burjuva güçler ve uluslararası sermaye, yeni burjuva yönetimin arkasında duruyor. Yetenekli ve gerçekten devrimci komünist parti, bu gerçeği göz önünde tutarak, halk kitlelerini iktidarı ele geçirmeye hazırlamalı ve devrime önderlik etmelidir. Ancak bunu yaptığında burjuva güçlerin bütün plan ve çabaları boşa çıkar. Devrim, emeğin toplumsal kurtuluşu yönünde ilerler.

"Devrimi çaldırmak" denilince yaşanan devrim örnekleri anlaşılıyor. Oysa burjuvazi yalnızca gerçekleşen devrimleri "çalmaz" henüz gerçekleşmemiş devrimleri de "çalabilir". Devrim daha zafere ulaşmadan, devrimci hareketi hedefinden uzaklaştırarak, kendi amaçları için kullanma girişimleri daha yaygındır. Küçük burjuva siyasetler, bu durumu gözlerden uzak tutmaya çalışıyorlar. Çünkü devrimi hedefinden saptırmak ve bazı ödünler koparmayla sınırlandırmak için burjuvaziye en büyük desteği veren uzlaşmacı küçük burjuva siyasetlerdir. Haziran Halk Ayaklanmasında ve daha başka kritik anlarda çok zor durumdaki burjuvaziye en büyük desteği verdiler. Gezi ve 6-8 Ekim gibi devrimci ayaklanmayı daha sonra kendilerini parlamentoya seçtirmenin bir aracı haline getirmek istediler. Hatta 31 Mart'ta görüldüğü gibi halkların devrimci öfkesini, tepkisini, mücadelesini iktidara gelmek isteyen burjuva muhalefetin bir aracı durumuna getirme politikası izlediler. Bu, devrimci hareketi burjuvazinin çıkarına kullanmaktır. Yeni bir topluma geçişi hedefleyen kitlelerin devrimci savaşımı seçim malzemesi haline getirmek. Uzlaşmacı siyasetler yarın da en kritik anlarda aynı şeyi yapacaktır. Bu nedenle proletarya devrimci amacını tüm bu engelleri aşarak ve sınıf kavgasını en yüksek biçimlere dönüştürerek gerçekleştirmelidir.

Türkiye ve Kürdistan'da yarım yüzyıldır süren, ezilen ve sömürülenlerin, çalışanların, ezen, sömürücü ve aylıklar sınıfına karşı toplumsal savaş, ayaklanmanın, devrimin, "devrimi çaldırmama"nın en büyük dayanağıdır. Ama sadece geçmişte yapılanlar bize zafere getirmez. Zafere için daha ileri gitmek ve devrime baştan sona dek önderlik etmek zorunludur.

Burjuvaziyle işbirliği yanlılarının kitlelerin devrimci kavgasını devrimden uzaklaştırıp burjuva güçlerin ardına takmaya çalışmalarını boşa çıkarmanın yolu, kitlelerin toplumsal savaşını burjuvazinin bütünlüğüne yönelmek, tekeli kapitalist sistemin kendini yıkmaya girişmesidir. Devrimci komünist partisi, emekçi kitlelerin toplumsal eylemlerinin ve devrimin önderliğini bu anlayışla ele geçirebilir.

Devrimin güncelliğiyle hareket edip, iktidarın ele geçirilmesi devrimci görevi temel alınmadıkça ve devrim uzak bir geleceğin sorunu olarak anlaşılırdıkça, sistem içi değişiklikler peşinde koşulacaktır.

Son bir nokta. Devrimin zaferi için devrimci işçilerin eğilim ve eylemlerine yol göstermekten daha fazlası gerekiyor. Devrimin öznesi komünist öncü, devrimci süreçte, devrimci patlamalar zamanında pratikte yeterli önderlik yeteneği göstermelidir.

"Bijî Berxwedana Zindanan"

Gebze M Tipi Kadın Kapalı Hapishanesi önünde tutsak annelerinin başlattığı süresiz nöbet eylemi sürüyor.

24 Nisan günü, annelerin cezaevi önünde 16. kez yapmak istedikleri eylem yine polis tarafından engellendi. Anneler zorla uzaklaştırılırken "Bijî Berxwedana Zindanan" sloganı attı.

Aileler Gebze Hapishanesi önünden milletvekilleri ile birlikte Kocaeli Valiliği'ne gitti. Milletvekilleri araftan inerek Valiliğe yürümek istedi fakat yine polisin engeliyle karşılaştı. Milletvekillerinin engellenmesine tepki olarak anneler, Valilik yakınındaki alanda oturma eylemi yaptı.

25 Nisan günü yapılan eylem yine polis terörüne sahne oldu. Hapishaneye doğru yürüyen annelerin önu çevik kuvvet ekipleri tarafından ve polis otolarıyla kesildi. Sokağın iki yanına çevik kuvvetle barikat kurarak aileleri ablukaya aldılar.

Polis annelere "Biz sizi 16 gündür uyarıyoruz. Niye geldiniz?" dediğinde anneler "Çocuklarımız açlık grevinde bu zulüm bitsin diye geliyoruz. Biz hapishane önünde dursak devlet zarar mı görecek? Devlet yasaklayarak mı güçlü oluyor?" diye yanıtladı.

Annelerle birlikte yürüyen ANF ve gazetemiz muhabirlerin-

den basın kartları ve kimliklerini isteyen polisGBT taraması yaptı.

Muhabirimizin basın kartının geçerli olmadığını ve fotoğraf kayıt alamayacağını, aksi halde gözaltına alacaklarını söyledi.

İnternet sayfamızda gün gün yapılan haberleri gördüklerinde ise muhabirimizin telefonuna el konularak tüm kayıtları silindi.

Anneler uzun polis ablukası altında bir süre hapishane önüne gitmek için tartıştı. Fakat polis zor kullanarak anneleri bölgeden uzaklaştırdı.

27 Nisan'da yine hapishane yakınındaki alanda polis tarafından önü kesilen annelere "Valilik kararınca 6 Mayıs tarihine kadar Kocaeli sınırları içinde her türlü eylem ve etkinliğin yasak olduğu" söylendi.

Uzaklaştırılmaya çalışılan anneler oturma eylemi yaparak yasakları protesto etti. "Biz çocuklarımızın hayatı söz konusu diyoruz. Siz Valiliğe gidin diyoruz. Valilik de aynı. Devlet kör sağır olmuş, ne çocuklarımızı görüyor ne bizi duyuyor. Duymuyorlar! Duymuyorlar!" diyerek isyan etti.

Yere oturan anneler zor kullanılarak kaldırıldı ve araçlara bindirilerek uzaklaştırıldı.

Annelerin eylemleri ve süren açlık grevleri, çeşitli bölgelerde de yankısını buluyor.

27 Nisan günü Aksaray, Esenyurt ve Esenler'de "Açlık Grevlerine Ses Ver" eylemleri yapıldı.

Esenyurt'ta 4. defa yapılan oturma eyleminde yine Esenyurt Meydanı'nda toplandı ve "Açlık Grevlerine Ses Ver", "Leyla Güven'e Ses Ver" sloganları atıldı.

Kitlenin etrafını çeviren polis, eylemin yasak olduğunu ve dağılınmasını müdahale edebileceklerini söyledi. Eylemde ısrarcı olunması üzerine gbt kontrolü yaptılar.

Esenler'de de meşaleler eşliğinde yürünerek tutsakların açlık grevine dikkat çekildi.

Yürüyüş sırasındaki "Bijî Berwedana Zindanan", "Leyla Güven Onurumuzdur", "Tercit Son

Bulsun Tutsaklara Özgürlük", "Açlık Grevlerine Ses Ver" sloganları atılarak ajitasyon konuşmaları yapılarak halka eylemlere destek çağrısı yapıldı.

Aksaray Metro durağındaki meydana üzerinde Leyla Güven'in resmi olan

önlükler giyerek ağızlarına maske takan kadınlar, elele tutuşup zincir oluşturarak "Açlık Grevlerine Ses Ver" dedi.

"Tercit Kırılın, Tutsaklara Özgürlük", "Bijî Berxwedana Zindanan" sloganları atan kadınlar, kamuoyuna Abdullah Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılması ve tutsakların açlık grevinin son bul-

ması için destek verilmesi çağrısında bulundu.

Anneler 30 Nisan günü 22. defa Gebze zindanı önünde idi.

Hapishane önüne gitmek isteyen ailelerin önü yolda polis tarafından kesildi. Onlarca çevik kuvvet polisi aileleri çembere alarak cezaevi önünden uzaklaştırdı. Polis bu sırada gazetecilerin çekim yapmasını engelledi. Hapishane önünden ayrılan aileler HDP

Gebze İlçe örgütüne geldi ve burada açıklama yaparak "talepler kabul edilmezse ve ölümler olursa bize kim hesap verecek" diye soruldu.

Anneler seslerini duyurmak ve artık Ölüm Orucuna dönüşmüş olan eylemlere dikkat çekmek için 4 Mayıs günü Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi önünde basın açıklaması yapmak istedi.

"Bir ses verin, çocuklarımız ölüyor, dayanamıyoruz. Kulaklarımızı kapatmayın artık yeter, yeter. Çocuklarımız orada ölüyor biz de burada ölelim. Biz direneceğiz, her gün buraya geleceğiz" diyen annelerin önü polis tarafından kesildi.

Bakırköy İlçe Emniyet Müdürü toplu yürümeye ve basın açıklamasına izin veremem diyerek yola barikat kurdu. Ardından avukatların da olduğu 7 kişi darp edilerek, yerlerde sürüklenerek gözaltına alındı.

Kalkanlarla uzaklaştırmaya çalışılan diğer anneler gözaltılara tepki gösterdi ve zafer işareti yaparak bir süre daha yürüdü.

Hapishane Gerçekliği ve Üç Kuşak Tutsak Buluşması

Tutsaklarla Dayanışma İniyatifi "Hapishane Gerçekliği ve Üç Kuşak Tutsak Buluşması" adıyla, 4 Mayıs günü Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nde bir etkinlik gerçekleştirdi.

Türkiye, Kürdistan ve dünyada devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşamını yitiren devrimciler için yapılan saygı duruşunun ardından kısa bir sinevizyon gösterimi yapıldı.

"Hapishane Gerçekliği ve Üç Kuşak Tutsak Buluşması" başlığıyla yapılan bu etkinlikte 1980'lerden bu yana zindanlarda tutsak olarak bulunmuş devrimciler, bu mücadelenin hep önünde yer almış tutsak anneleri ve aileler ile devrim mücadelesine duyarlı insanlar bir araya getirilmek istenmiş; deneyimleri, mücadeleye yönelik önerileri paylaşmak ve dostluğun, birliğin güçlenmesini sağlamak hedeflenmişti.

İlk olarak zindanlarda tutsak olarak bulunanlar söz aldı. 1996 Ölüm Oruçları ve 19 Aralık 2000 Zindan Katliamı, F Tipi Zindanlara ilişkin mücadele ve günümüzde zindanlarda devrimci tutsakların sürdürmekte oldukları mücadeleye değindi.

1996 ve 2000 sürecinde zindanda tutsak olan ölüm orucu savaşçısı Vefa Serdar, Türkiye ve Kürdistan'da süren devrim mücadelesinde zindan cephesinin de önemli bir yeri olduğunu ve binlerce devrimcinin en ağır zindan koşullarında mücadele ederek topluma da umut verdiğini ve yol gösterdiğini belirtti.

Türkiye ve Kürdistan'da devrim gerçekleşmediği sürece de zindanlarda egemenler ile devrimci tutsaklar arasında bir savaşın devam edeceğini, çünkü bunun bir sistem sorunu, iktidar sorunu olduğunu ifade etti. Bugün Kürt tutsakların başlattıkları açlık grevi ve ölüm oruçlarına değindi.

Yıllardır hapishane kapılarında mücadele veren Gülmez Ana, 1996 ve 2000 sürecinde tutsakların ölüm orucu eylemlerine ve annelerin bu mücadeledeki rolüne değinerek yaşamından örnekler verdi. Devrimci tutsakların toplumun öncüleri olarak en ağır bedelleri ödeyerek zindanlarda bedenini ölüme yattırıldığını belirtti.

ana, öncelikle annelerin ve tutsakların diğer yakınlarının bu mücadelenin içinde yer alması gerektiğini söyledi.

İki kısa süreli iki tutsaklık yaşayan Mehmet Soylu ise Güzel Ana'nın "Ben önce çocuklarım için sokağa çıktım, şimdi tüm çocuklar için sokaktayım. Ben bu devrimcinin amnesi, şu siyasetin annesi değilim, ben bütün devrimcilerin amnesiyim" sözünü hatırlattı. Birlikte mücadele edilirse kazanılacağı vurguladı.

12 Eylül döneminde Metris Zindanı'nda olan İsmail amca da o dönemle bugünü karşılaştırdı ve sorunun esasen sistemden kaynaklandığını, devrim için mücadele etmek gerektiğini vurguladı.

Eski bir ölüm orucu eylemcisi Nihat Göktaş ise TDİ bileşenleri içinde çok sayıda zindanlarda mücadele vermiş tutsak ve dışarda bu mücadelede etkin olarak yer almış tutsak yakını bulunduğunu söyledi. Bu etkinlikte bir çok insanın bir araya gelmesinin de güzel bir buluşma olduğunu ifade ederek geçmişte yaşanmış olanlardan çok bugün zindanlarda sürmekte olan açlık grevindeki tutsakların taleplerinin kabul edilmesi için nasıl bir mücadele yürütmek gerektiğini ve somut öneriler üzerinde konuşmak ihtiyacı olduğunu belirtti, etkinlik önerilerinde bulundu.

Kızı şu anda zindanda açlık grevinde olan Yıldız Gerçek konuşurken etkinliğe katılanlara duygulu anlar yaşattı.

Leninist bir eski tutsak ise Gebze'de ve Bakırköy'de tutsak annelerinin eylemlerine ilişkin konuştu. Açlık grevindeki tutsakların mücade-

lesine ilk desteğin yine annelerden geldiğine vurgu yaparak, "Anneler her türlü güçlüğü, gözaltıları, hırpalanmayı göze alarak cansiperane bir mücadele veriyorlar" dedi.

Yine eski ölüm orucu eylemcilerinden Mürüvvet Küçük, o dönem ölüm orucunun kendileri için bir görev olduğunu ve devrimci tutsakların da bunun bilinciyle hareket ettiklerini ifade etti.

Eski ölüm orucu eylemcilerinden Deniz Bakır da, 2013'te Gezi Ayaklanması yaşandığı süreçte "İşte biz zindanda bir bedel ödüyorsak topluma buna karşılık veriyor" duygusunu yaşadığını ve toplumla bağlarının çok güçlü olduğunu hissettiğini ifade etti.

19 Aralık 2000 sürecinde tutsak olan Son-

gül Yücel ise TDİ ve Leyla Güven'in açlık grevine başlamasının ardından oluşturulan diğer platformlara ve onların pratiklerine ilişkin değerlendirmelerde bulundu, günlük güçleri birleştirerek pratik adımlar atmaya gerektiğine değindi; pratiğe geçildiğinde halkın kimseyi yalnız bırakmayacağını vurguladı.

Etkinliğe katılanlar TDİ'nin belirleyeceği bir program doğrultusunda harekete geçerek güçlü bir mücadele örmeye hazır olduklarını ve TDİ'nin tutsak yakınları ve diğer duyarlı insanların birbiriyle tanışmaları sohbet edebilmeleri, süreç hakkında bilgilendirmeler ve pratik önerileri paylaşabilmek için zaman zaman böyle etkinlikler yapmasını da olumlu bulduklarını ifade ettiler.

Editör

DÜZENİN KUYUSUNU KAZAN YSK KARARI

Baş tarafı 1. sayfada

2015 Haziran seçimlerinden söz ediyoruz. Seçimlere, sandığa imanla bağlı olan sosyal reformistler, 2015 Haziran seçimlerinde dinci faşist iktidarın çoğunluğa kaybettğini ama buna rağmen hükümeti devretmediğini ısrarla unutturmaya çalışıyorlar.

Neden? Çünkü bu gerçek, yani dinci faşist iktidarın seçimle-sandıkla gitmeyeceği gerçeği, kabul edilirse kendi varlık nedenlerini açıklayamaz duruma düşecekler de ondan. Çünkü üzerinde durdukları ve varlıklarını sürdürdükleri politik zeminin nasıl bir bataklık olduğu ortaya çıkacak ondan.

Ama gerçekler inatçıdır; gerçekler devrimcidir. Ne yaparsanız, ne etseniz eninde sonunda gerçeklerle karşı karşıya gelirsiniz.

Leninistlerin "sandıkla gitmeyecekler" düşüncesi şimdi emekçi sınıfların, Kürt halkının, kadınların, gençliğin, toplumun bu en dinamik ve sürükleyici güçlerinin kafalarında bir bilinç düzeyine gelmiştir.

Parlamentoya, seçimlere ilişkin yanılsamalar seçimlerin iptali kararıyla tuzla buz olmuştur. Şimdi, sokakta kime sorulsa, seçimlere güvenin kalmadığını, aslında geçmişte de güvenmediğini; YSK kararıyla bu düşüncenin pekiştiğini söyleyecektir.

Dinci faşist iktidarı bu güne kadar her yönden

desteklemiş Avrupalı emperyalistlerin politik temsilcilerinden biri, Kati Piri, sonunda, "Türkiye'de seçimle iktidarın değişeceğine güven kalmamıştır" diye açıklamak zorunda kalmıştır. Elbette, Avrupalı emperyalistlerin kaygıları, korkuları, endişeleri "demokratik seçim" yokluğu değil. Onlar, dinci faşist iktidarın bu gidişatının bir halk ayaklanmasına yol açmasından, dinci faşist iktidarın, tıpkı Sudan, Mısır ya da Tunus'ta olduğu gibi, bir devrime yol açmasından korkuyorlar.

Korku ve kaygılarında pek mi haksızlar?

Haksız olmadıklarını, seçimin iptali kararıyla birlikte İstanbul halkının sokağa çıkmasından da anlayabiliriz. İstanbul sokakları baştan sona kadar dolu. Kitleler "ne olacak" bekleyişi içinde. Devlet de, bozkırı tutuşturacak bir adımdan kaçmıyor; sokakları dolduran halka dokunmuyor.

Türkiye ve Kürdistan, en ufak bir kıvılcımla tutuşmaya hazır bir bozkır gibidir. Yeni bir durum değil. Fakat, dinci faşist iktidarın kendini korumak ve varlığını sürdürmek için attığı her adımı, faşist devletin her baskı ve terörü bozkırı daha da kurutuyor, tutuşmaya hazır hale getiriyor.

Seçimlerin iptali kararı, nereye varacağı önceden kestirilemeyecek yeni bir sürecin önünü açmıştır. İstanbul halkı, sokağa çıkarak bu sürecin yönü hakkında bir fikir verdi. Gelişmelerin sıçramalar ha-

linde, patlamalar biçiminde gerçekleştiğinin ve gerçekleşeceğinin canlı, somut, elle tutulur örneği ile karşı karşıyayız.

Halk "yetti artık" demeye başlamıştır. Bu, Haziran Halk Ayaklanması öncesi duruma işaret ediyor. Haziran Halk Ayaklanmasında, görünenin aksine "sorun üç-beş ağaç" değildi. Koşulları hızla olgunlaşan ve üstümüze üstümüze gelen yeni ve çok daha şiddetli ayaklanmada da sorun "üç-beş oy" olmayacak.

Şüph yok, Cumhurbaşkanlığı Erdoğan'a, üzerinde "adam kazandı" yazılı altın tepside sunan CHP, halkın dinci faşist iktidara, burjuva sömürücü düzene öfkesinin ayaklanmaya dönüşmemesi için elinden geleni yapacak. Dinci faşist iktidarın bu payandası, şimdiden kitleleri beklentiye sokmak, öfkelerinin yatışacağı zamanı kazanmak için "Her şey çok güzel olacak" sloganını ileri sürdü bile.

"Toplumsal uzlaşma" konusunda "çok kararlı" olduğunu ilan eden uzlaşmacı küçük burjuva parti de onun yardımcı rolünde sahne alacak. Kimse bunlardan farklı bir beklenti içinde olmasın. Sosyal reformist partiler ve oportünist örgütler bu "yatıştırıcı" politikanın dolgu malzemesi olmaya dünden teşneler.

Bu süreçte, en büyük görev Leninistlere düşüyor. Yaşam, Leninistlerin düşüncelerini doğula-

makla kalmıyor ama devrimin toplumsal güçleri olarak, emekçi sınıflar, Kürt halkını, kadınları, gençliği bu düşünceler doğrultusunda eğitiyor, bu düşünceleri bir bilinç düzeyine yükseltiyor.

Bu, bir devrimci komünist parti için büyük bir avantaj ama ayaklanmada, devrimde kitlelere önderlik için her şey demek değildir. Bir halk ayaklanmasını devrime dönüştürmek, devrimi zafere taşımak için çok daha fazlası gereklidir.

Leninistler, her şeyden önce, bütün devrimci kitle eylemlerinde yer alarak bu eylemleri güdebilecekleri en ileri noktaya götürmek için bilinç olarak, pratik düşünce olarak hazır olmalı. Kitlelere götürülecek sloganlar, kritik anlarda ne yapmak gerektiği konularında kafalar açık olmalıdır.

YSK, Leninistlerin iğneyle kazıdıkları kuyuya kepeçlerle daldı ve Leninistlerin yıllardır alan çabalarını bir gecede yüz kat, bin kat daha etkili hale getirdi. Bundan sonra seçimleri kimin kazanacağını önemi yok; sandığa, seçime; dolayısıyla parlamentoya, yerel seçimlere güvensizlik yok edilemez biçimde bilinçlere kazınmıştır.

Böylece, bir ayaklanmanın önündeki engel olarak seçim/sandık, parlamenter yol yanılsamaları YSK kepeçlerinin darbeleriyle tuzla buz olmuştur.

Devrim, önündeki ciddi bir engelden böylece kurtulmuş oldu.

1 Mayıs'ta Taksim Gözaltıları Serbest

1 Mayıs'ta Taksim'de pankart açtıkları için gözaltına alınan Mücadele Birliği okurları ve muhabirlerimiz savcılık ifadelerinin ardından 3 Mayıs günü serbest bırakıldı.

1 Mayıs günü Taksim'e çıkmak istediği için gözaltına alınan 116 kişiden bir kısmı aynı gün bırakılırken, bir kısmına da iki gün gözaltı süresi alınmıştı.

3 Mayıs'ta savcılık ifadelerinin alınmalarının ardından ilk önce Hıdır Devrim ve Süleyman Çakmak serbest bırakıldı. Ardından Gayrettepe Emniyet Şube Müdürü'nde tutulanların ifadeleri alınmaya başlandı. Burada 7 kişi serbest bırakılırken, 20 kişi ise 2911 nolu izinsiz toplu gösteri yürüyüş kanununa muhalefet maddesi gerekçe gösterilerek tutuk-

1 Mayıs Akşamı Mecidiyeköy Köprüsü

lanma talebiyle mahkemeye sevk edildi. 4 Partizan okuru da savcılık ifadeleri alınmadan tutuklanma talebiyle mahkemeye sevk edildi, bir kişi tutuklandı.

Savcılık talimatıyla nezarethaneden serbest bırakılan Mücadele Birliği okurları, "Yaşasın 1 Mayıs", "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganlarıyla adliyeden çıkarken alkış ve zılgıtlarla karşılandı.

YSK Kararı

YSK İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı seçimini iptal etti! İşin hukuki komedisi, saçmalığı vb tartışmaların manası yok. Karar özel sipariş bir karar. Ve bu gerçeği inkar edebilen kimse yok! Şu an toplumda genel bir öfke seli yükseliyor. Kendiliğinden protesto eylemleri yapılmaya başlandı. Yarınki CHP toplantısı sürecin seyrini konusunda etkili olacak.

Yıllardır dinci-faşist iktidar piramidinin şekillenmesine, "tek adamın kaderi ile sistemin kaderinin birleştiğine" dikkat çektik. Gezi sürecinde bunu özellikle vurguladık. Seçim süreçlerinde öne çıkardığımız "sandıkla gitmeyecekler" şiarı bunun ifadesiydi. Sürecin evrimi toplumdaki kökleşmiş yargıların adım adım kırılmasını, sistemin kutsallarının birer birer göçüp gitmesini getirdi. Her seçim döneminde daha büyük bir çaba harcaması gerektiği sermaye dünyasının, o yarı ölü kutsal ineği ayağa kaldırmak için. 31 Mart, bir sandık yanılsamasının, "anayasal hayaller" dünyasının son parıltısıydı. "Sandıkla gönderebiliriz" in son bir canlanışı! Onca hileler, aleni dalavereler, kaba kuvvet, yasaların göstermelik anlamda bile hükmünün kalmayıp, Kürdistan'daki açık zorbalık ve soytarıtlık... Bütün bunlar "kutsal ineğe" son inanç kırıntılarını da alıp götürmekteydi. Tek teselli bir dizi büyükşehir, ama özellikle İstanbul olacaktı. Ama... Bu gece YSK kararı bu hayalleri tuzla buz etti!

Yıllar boyu kavratmaya çalıştığımız gerçeği YSK bir gecede on milyonlarca emekçinin bilincine kazandı! Bu kararlar bir belediye başkanının elinden bir mazbatayı almaları kadar basit. Geniş bir emekçi kesiminin "sanki sandıkla olabilir gibi" yanılsamasını da söküp aldılar. Biriken öfke selinin önündeki son bentleri de çökertiyorlar.

Sosyal medyada öfke ve boykot tartışmaları yayılıyor. "Sandıkla gitmeyecekler" görüşü kökleşiyor. Öfke patlamaya yer ar-

yor. İş nereye varır, iktidarı sarsan patlamalar çıkar mı, şimdiden bir şey söylemek mümkün değil. İmamoglu'nun konuşmasının yarattığı "31 Mart'ta başararak, bu defa daha ezici bir zafer kazanabiliriz" etkisini göz önünde bulundurmak gerek. Öte yandan CHP'nin yarın alacağı karar da etkili olacaktır. Seçime katılma yönünde karar verecek olursa önemli bir kesim seçim çalışmalarına yönelecek, seçim atmosferine girecektir. Ya da YSK'nın bu akşam verdiği karara dayanarak 24 Haziran seçimlerini ve 16 Nisan referandumunu tartışmaya açacak hamlelerle hasmını köşeye sıkırtmaya çalışabilir, ki bu başlı başına gerilimi artırır ve sokakları hareketlendirir. Olası bir boykot kararı ise çok daha ciddi çatışmaları gündeme getirebilir. Bu açıdan CHP'nin boykot yönünde bir karar açıklaması pek ihtimal dahilinde değil. Hatta eski seçimlere yönelik hukuki itiraz ile hasmını köşeye sıkırtma hamlesi bile gelmeyecektir. Kuvvetle muhtemel "yine kazanırız" görüşü ileri sürülecek.

Tüm bunlara rağmen altını kalın çizgilerle çizmekte fayda var. Toplumda "artık seçim faslı bitti, bundan sonra sandıkla kazanamayız" görüşü gittikçe güçlenen bir eğilim. Seçimlerin dinci-faşizmi meşrulaştırdığı fikri pek çok emekçinin kafasında yer etmiş durumda. Yeniden sandığa gidilecek de olsa artık bu fikir emekçilerin bilinci haline gelmiştir. Bu, önemli bir kazanımdır.

Kendiliğinden başlayan protestoların büyüme ihtimali yahut iktidarın atacağı olası kışkırtıcı adımların yaratacağı kitlesel tepkiler kesinlikle hesaba katılmalı. Büyük kalkışmalar ufukta beliriyor. "Sandıkla gitmeyecekler" ama YSK kararı sonrası sandığın tetiklediği kalkışmalarda gitmeleri güncel bir ihtimal. Emekçiler bunu mutlaka hesaba katacaktır.

"Alanlar"a Değil "Taksim"e !

1 Mayıs'a 3 gün kala, Taksim yine bariyerlerle kapatılmaya başlandı. Meydan'a polis bariyerleri getirildi; Meydan ve İstiklal Caddesi'ne çıkan tüm sokaklar bariyerlerle kapatılmaya başlandı.

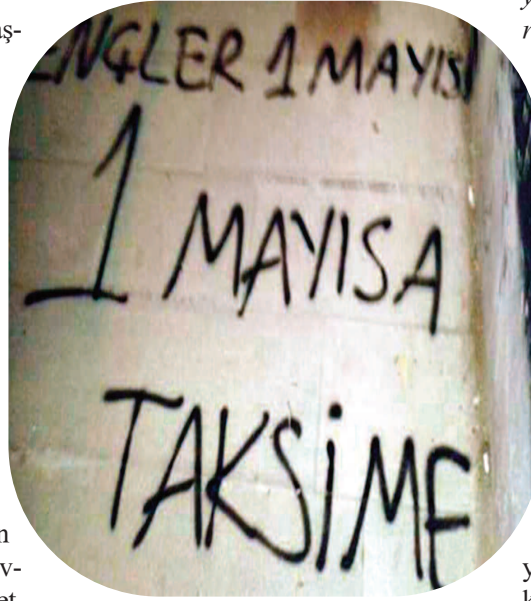
Evet, 2019 Taksim savaşları başlıyor...

"Taksim Savaşı" diyoruz, çünkü devrim ile karşı-devrimin en gözle görülür biçimde karşı karşıya geldiği, iradelerin çarpıştığı bir gündün ve bir meydandan bahsediyoruz.

Büyük şovlarla "1 Mayıs'ta Taksim'deyiz", "1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı'dır" diyerek 1 Mayıs'ın hazırlıklarına girişti yine dört büyük işçi ve memur sendikası, odalar. Ve Valiliğin ağzından çıkan "Belirlenmiş miting alanlarında Taksim yok, başka nerede yapacaksınız yapın" cümlesinin hemen ardından apar topar toplantı çağrısı yapıp, devrimci ve demokratik kurumlara "Evet, 1 Mayıs Alanı Taksim Meydanı'dır; ama izin verilmiyor. Alan fetişizmi yapmaya gerek yok; 1 Mayıs'ı nerede kutlayacağımızı seçip bir an önce afiş, bildiri dağıtımı vb çalışmalara başlayalım" diyorlar. Taksim'e neden "yasak" denildiğini dahi sormadan, tartışmaya girmeden kitleleri Taksim'e götürmeme kararını çoktan vermişlerdi bile. Bunu alelacele yapılan 1 Mayıs'ı örgütlemek toplantılarında bir kez daha görmek ve tanık olduk.

Ancak bu durumu en baştan kabbullenen ve itiraz dahi etmeyenler kendileri değilmiş gibi, 26 Nisan günü, kendilerine resmi olarak bildirilen "1 Mayıs'ta Taksim yasağı"na karşı bir açıklama yayımlayarak "Akla, hukuka, tarihe, işçi sınıfına ve İstanbul'a saygı duymayanlar ne derse desin: Taksim 1 Mayıs alanıdır!" dediler. Bu açıklamayı duyunca "yağmayacaksın da

gürle!" düşüncesi aklımızdan geçmedi değil; ve aradan fazla zaman geçmeden, aynı gün, aynı saatlerde bu defa "1 Mayıs Tertip Komitesi" adına bir açıklama yayınlanarak Bakırköy'de yapı-

lacak olan "1 Mayıs kutlamaları"nın programı ve detayları verildi...

"Öncelikle ve açık olarak bir kez daha ifade edelim ki Taksim 1 Mayıs alanıdır. Ülke yönetimi için belirli bir süre seçimle yetki almış iktidarlar ve onların atadıkları bürokratların güncel politik hesapları, yayınladıkları 'resmi miting alanı listeleri' ya da başka herhangi bir şey bu tarihsel gerçekliği değiştiremez. Yasakçılar ne derse desin Türkiye'nin 1 Mayıs alanı Taksim'dir" diyen dörtlü, (DİSK, KESK, TMMOB, TTB) hiçbir beis görmeden "1 Mayıs Birlik, Mücadele ve Dayanışma gününde Taksim 1 Mayıs alanında olmak, hukuki olarak da hakkımızdır. İnsan Hakları Avrupa Mahkemesinin ve uluslararası mahkemelerin çok sayıda kararı, Taksim Meydanı'nda 1 Mayıs kutlamalarının bizler açısından bir hak ve görev, Taksim yasağının ise hak ihlali oldu-

ğunu tescil etmiştir" diyor bir de.

Her ne kadar 1 Mayıs'ta Taksim'de olmanın önemine değinse de, "Meydanlar ülkelerin, kentlerin tarihidir. Aynı zamanda o ülkede, o kentte yaşayan halkların, işçilerin, emekçilerin, kadınların, gençlerin ortak belleğidir" dese de, 1 Mayıs günü orada olabilmek için icazet bekliyor iktidar sahiplerinden. "Oraya götürmeceğimizi kitlenin güvenliğini sağlayamayız" da önceki yıllarda öne sürülen bir gerekçe. Evet, biliyoruz. 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmak, cesaret istiyor; bedellerini göze almak gerekiyor. Ancak Taksim'e çıkılması, dinci faşizm için ağır bir yenilgi demek. 2007 ve sonraki 1 Mayıs'larda Taksim'e akın akın gelen kitleyi zaptedemeyeceğini biliyor. Bunu en iyi Gezi Ayaklanması'nda gördü. Ve bir daha bunu yaşamaya asla niyeti yok. Ve aynı şekilde Taksim'e akacak kitleleri zaptedemeyeceğini konfederasyonlar da biliyorlar. Misyonları işçi sınıfını ve emekçileri düzen sınırları içinde tutmak olan konfederasyon ve odalar, kitleler Taksim'e geldiğinde, coşkun seller gibi bentleri yıkıklarında onları kontrolleri altında tutamayacaklarını pekala biliyorlar. Ve bir kez daha "zafer" duygusunu tadacak kitleleri zaptedebilecek hiçbir zincir olmayacak; ne devletin sopası, ne sendikaların havucu...

Biz, bir kez daha yineleyelim. 1 Mayıs Alanı, Taksim Meydanı'dır. İşçileri, emekçileri, gençleri, kadınları mahallelerinden, fabrikalarından, atölyelerinden, okullarından, plazalarından, evlerinden çıkmaya, "alanlar"da değil "Taksim"de olmaya davet ediyoruz.

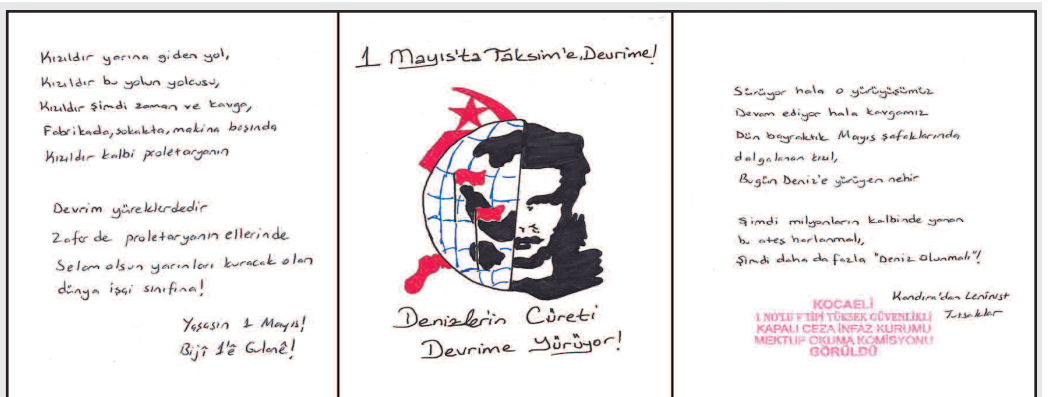
Yaşasın 1 Mayıs/ Biji Yek Gulan!
(29 Nisan 2019)

"İşçiler, gericiğin

tepkisinin korkunçluğu düşüncesiyle yığınlığa kapılmayacaklardır. İşçiler, pazarlık yapma hevesinde değildiler; küçük ödünler peşinde koşmuyorlar. Uğruna savaşım verdikleri şey, gerici güçleri amansızca ezmek, devrimi gerçekleştirmektir". İşçi sınıfının devrimci

önderlerinden Lenin böyle haykırıyordu.

İşçilerin yaşam koşullarını, sorunlarını tekrar tekrar yazmaya zamanımız yok. Kapitalist dünyanın surları parçalamıyor. Sudan'da, Cezayir'de, Fransa'da emekçiler göğü fethetti. Türkiye işçi sınıfı da önüne çekilen uzlaşmacı barikatları yıkmalıdır artık.

Kapitalizmin, faşizmin olmadığı özgür ve mutlu dünyayı, proletaryanın devrimci yolundan yürüyerek kazanabiliriz! Türkiye kapitalizminin derin ekonomik ve politik kriz içinde ezildiği bu devrimci günlerde, işçi sınıfının devrimci mücadelesinde yer alan etkinliğini selamlıyoruz.

Yaşasın Devrim Yaşasın Sosyalizm!

Kandıra'dan Leninist Tutsaklar

OLGULARLA İÇ SAVAŞ - 10

Özgür Güven

Bir protesto gösterisi olarak başlayan NATO karşıtı eylem bir anda tam bir ayaklanma boyutuna vardı. Bu kendiliğinden ayaklanmanın da açıkça ortaya koyduğu gibi Türkiye’de yaşanan uzun iç savaş artık ayaklanmalar aşamasına gelmişti. Bu zirveden sonra da olaylar hiç durulmadı: Yol-İş, Deri-İş, Belediye-İş iş bıraktı. İşten atılmaları karşısında pek çok kentte işçilerin, emekçilerin gösterileri, sokak eylemleri sürdü. Eğitim Sen hakkında açılan kapatma davasına karşı, onbinlerce eğitim emekçisi Ankara’da eylemlerini sürdürdü. Viranşehir’de köylüler AKP-MHP binalarını bastı. Pendik Aydos’ta gecekonduların yıkılmasına karşı çıkan yıkım ekiplerini mahalleye sokmayan halk, zabıta ve polise karşı ölümüne bir kavgaya girdi. Aynı şey kısa süre önce Antalya’da da yaşanmıştı. Bu sefer Antalya’dan farklı olarak kurulan barikatların arkasında sadece Aydos halkı yok; İstanbul’un pek çok semtinde aynı sorunu yaşayan emekçi mahallelerinden gelenler de vardı. İç savaş, kendi doğasına uygun olarak evlerinin yıkılması tehdidi karşısında kalan Alibeyköy, Gülsuyu, Armutlu gibi pek çok mahallede yaşayan gecekonduların sakinlerinin örgütlenip kavgayı ortaklaştırmalarını getirmişti. Aynı ortak hedef için Aydos’a gelen ve aynı ortak düşmana karşı kavgaya girenler, çatışmalar boyunca Aydos halkını yalnız bırakmadılar.

Aydos’taki gecekonduların bitip barikatlar kaldırılmadan YÖK’e karşı öğrenci eylemleri başladı. Bu sefer radikal eğilim burada da öne çıktı. Öğrencilerle polis arasındaki çatışmalar çok sert geçerken, öğrenci gençlik pek çok yerde molotoflarla polisi püskürttü.

AB aday üyeliği ve tarımda yıkım devam etti. Tütün, incir, üzüm, kayısı üreticileri perişan. İki yıldan beri ödeme yapılmıyor. Tekstil ve metal gibi temel sektörlerde işçi eylemleri yoğunlaştı. Kürdistan’da gerilla, yaygınlaşan eylemlerle savaşı sürdürüyor. DEHAP dahil sosyal reformizmin demokrasilik oyunu tutmuyor.

Metal ve tekstilden sonra Tuzla tersanelerinde yoğun eylemler yaşandı. Hemen ardından SSK ve Köy Hizmetlerinin tasfiyesine karşı dinci-faşist partiye yakın duran Hak-İş ve Memur-Sen gibi sendikalara rağmen 150 bin işçi Ankara’da eylem yaptı. Aynı zamanda Adana’da Çukobirlik’in kapatılmasına karşı işçi eylemleri sürüyor. Bellona işçileri “artık yeter” diyerek Kayseri’de eyleme geçiyor. Vel-hasil birbirinden kopuk ama yaygın ve sürekli olarak eylemler sürüyor.

Yer yer isyan ve ayaklanma boyutlarına varan eylemler, büyük öfke patlamalarına varıyor. Öfke birikiminin büyüklüğü nedeniyle bu eylemlerde radikal çizgi öne çıkmaya başlasa da ayaklanma henüz yerel sorunlar için ve yerel ayaklanmalar olarak yaşanıyor. Bu nedenle devlet güçleri bir gün şurada, bir gün burada patlayan yerel, kısmi isyan ve ayaklanmaları bastırmakta zorlanmıyorlardı. Bütün tek tek olaylarda belirgin olarak genel bir ayaklanma mayalanıyor, güç biriktiriyor, ivme kazanıyordu. Her zaman yaşanan ve sıradan sayılan gecekonduların yıkımı gibi bir olayda bile ortaya çıkmaya başlayan ölümüne kavgaya; tarıma destek için ödenen fon paralarının ödenmeyip su ve elektrik borçlarına karşı dondurulması girişimine karşı köylülerin AKP-MHP binalarını basması, polis ve jandarmaya ölümüne kavgalar, kitle eylemlerinde radikal çizginin öne çıkışının açık kanıtları olarak yaşandı. İşçi eylemlerinde de açığa çıkmaya başlayan sınıfın kendi özgücüne duyduğu güven çok önemliydi. Proletarya ve halkların şu ya da bu sorun nedeniyle yaptıkları eylemlerde ortaya çıkan radikal tutumlarının tekil olaylarla sınırlı olmayıp, genel bir durum olma eğilimi göstermesi, uzlaşmayı ve geçici ara çözümleri reddedip sorunlarını kalıcı ve köklü olarak çözmeye isteği ve arayışını ortaya koyuyordu.

Bu durum, kendiliğinden eylemlerdeki bilinç sıçramasının görülmesi açısından olduğu kadar, tek tek isyan ve ayaklanmaların içinde genel ayaklanmanın nasıl mayalanıp olgunlaştığının anlaşılması açısından da önemli. Oportünist küçük burjuva hareket bu olaylarda direniş çizgisinden başka bir şey görmeyip, savunma anlayışında ısrar etse de proletarya ve halklar arasında gelişip güçlenmeye başlayan bu eğilim, gelişmenin yeni bir sıçramaya doğru olduğunu; devrimci mücadelenin bir üst düzleme geçişinin sancılarını, yaşadığını gösteriyordu.

2005’e işçi sınıfı fabrika işgalleriyle başladı: Önce SEKA, sonra TEKEL. İzmit SEKA fabrikasının kapatılmasına karşı uzun bir süredir mücadele veren işçiler, artık sona geldiklerini anlayınca fabrikayı işgal ettiler. Fabrikaya kapanan işçileri boşaltmak için polis saldırısı başladı. İşçi aileleri fabrika kapısına yığılıp polisi engelledi. Polis bu sefer hem işçilere hem de ailelerine saldırdı. İşçilere ve işçi ailelerine yönelen polis şiddetine karşı İzmit halkı harekete geçti. Bir süredir SEKA işçilerine sempati duyan ve onları yürekten destekleyen geniş bir halk kesimi fabrikayı ve polisi ablukaya aldı; kuşatmaları kuşattı. Bu durum karşısında polis geri çekilmek zorunda kaldı.

Sadece fabrikanın kapanmasını ve işten atılmayı önlemek isteyen işçilerin eylemi, bir anda politik bir eyleme dönüştü. Polis şiddeti geniş halk kesimlerini, emekçilerin, proletaryanın etrafında nasıl ketendendiğini, yani proletaryanın öncü rolünü bir kez daha pratikte açık olarak gösterdi.

SEKA’da yaşanan olaylar yeni değildi. 1997’ye kadar uzanan bir geçmiş var. 97’de SEKA’nın özelleştirilmesi gündeme ilk geldiğinde işçiler eyleme geçerek verdikleri zorlu mücadelelerle bunu engellemişlerdi. İşçilerin kararlılığı karşısında fabrikanın satışı ve kapatılması kararını geri çeken hükümet, bu tutumuyla işçilerin ve işçi ailelerinin de sempatisini topladı; böylelikle işçilerin burjuva partilere desteğini de yeniden kazanmıştı. Oysa 2005’te artık bunu yapabilecek durumda değillerdi. Emperyalizmin tam ilhak politikaları geri adım atmalarını engellediği için sonuna kadar gitmeleri gerekiyordu.

Özelleştirmelere karşı aynı dönemdeki bir diğer eylem TEKEL işçilerinin eylemi oldu. Dönemin başbakanı RTE’nin Adana ziyareti sırasında bir grup tekel işçisi başbakanın konvoyunun yolunu keserek eylem yapıp, özelleştirmelerin durdurulmasını istediler. Eylemci işçilere saldırın polis hepsini gözaltına aldı. Haberi duyan Malatya TEKEL işçileri aynı gün bir kaç saat içinde Malatya’daki TEKEL sigara fabrikasını işgal ettiler.

Başlı başına bu eylem bile işçi sınıfının ne kadar örgütlü davrandığını, örgütlenme ve eylem kapasitesinin ne kadar yüksek olduğunu gösterdi.

Basel’de 1 Mayıs

Sendikaların, çevre ve kadın örgütlerinin, kağıtsızların ve çeşitli yerli ve yabancı örgütlerin yanı sıra Leninistler’in de bileşeni ve örgütleyicisi olduğu “Devrimci 1 Mayıs/Anti Kapitalist Blok” tarafından kutlanan bu yılki 1 Mayıs, önceki yıllara göre çok daha kitlesel ve coşkulu- ydu.

İsviçre’nin en büyük sendikalarından UNIA Sendikası başta olmak üzere öteki yerli sol ve kitle örgütleri önceki yıllara göre kıyaslanamayacak bir kitle katılımı örgütlemeyi başarmışlardı. Sosyal Demokrat Parti’nin gençlik örgütü ‘Genç Sosyalistler’ de, kitlesellik bakımında dikkat çekiciydi. Kağıtsızlar’ın (oturma izni olmayanlar) “Hiçbir insan illegal değildir” şiarıyla katıldıkları yürüyüşteki coşkuları ve yürüyüş boyunca dans ve sloganları dikkate değerdi. Devrimci sendikacılığı savunan ve sendikadan ayrılan yeni oluşumun katılımı ve sendikayı protesto etmek için sendikaların önünü kesip blokaj eylemi yapması ve sonradan Devrimci 1 Mayıs Platformu’na katılımı da anlamlıydı.

Görsellik ve katılımıyla öne çıkan gruplardan biri de kadın örgütleriydi. Haziran ayında İsviçre çapında yapılacak olan kadın grevinin talepleri, şiarları ve coşkusu 1 Mayıs alanına taşınmıştı. Yürüyüşün en anlamlı ve coşkulu kortejlerinden biri de kendilerini ‘1 Mayıs Korosu’ olarak tanımlayan ve yürüyüş boyunca Enternasyonal Marşıyla ve Çav Bella’yı söyleyen yaklaşık 200 kişilik İsviçreli kitleydi. Kürt hareketinin tecridi ve açlık grevlerini öne çıkaran şiarlarla katılımı da bu yıl anlamlı bir kitlesellik oluşturuyordu. Dikkat çekici bir katılım sağlayan gruplardan biri de Alevi dernekleri oldu.

“Devrimci 1 Mayıs/ Anti Kapitalist Blok” da göz dolduran bir kitlesellik sergiledi. Uzun yıllar önce oluşan ve artık kurumsallaşmış bulunan Devrimci 1 Mayıs Platformu, bu yıl hazırlık toplantılarına dört ay önce başladı. Her yılkinden daha örgütlü, daha kitlesel ve daha hazırlıklı bir 1 Mayıs örgütlenme erken başlamanın temel nedeniydi. Öteki bir neden ise 40. yılını kutlayacak olan sol bir kurumun da platformla birlikte yürümeye isteği idi. Dolayısıyla sendikalarla bağımsız bir miting alanı bu vesileyle hazırlanmış ve platforma değerlendirilmek üzere sunulmuştu. Yapılan birçok toplantıda, birçok konu zengin tartışmalarla sonuca bağlandı. Yürüyüş güzergahı saptandı. Bu çerçevede ortak bildiri,

ortak afiş ve ortak pankartlar hazırlandı. Farklı şiarların yer aldığı farklı afişler kullanıldı. Ana pankart için “Sömürüye ve baskıya karşı başka bir dünya mümkün” şiarı kullanıldı. Ortak bildiride ise kapitalizmin çok yönlü bunalımı, sosyal ve siyasal hak gaspları, polis rejimlerine geçiş,

göçmenlik sorunu, bu yılki kadın grevi, çevre sorunu, yaygınlaşan sınıf ve kitle hareketleri vb. temalar öne çıkarıldı. Kent bölgelere ayrılarak ve her bir bileşen için bölge belirlenerek ortak bildiri dağıtımı ve afiş yapımı gerçekleştirildi.

Saat 11.00’de başlayacak yürüyüş için sendikalar ve Devrimci 1 Mayıs Platformu saat 10.00’da toplanma çağrısı yapmıştı. Devrimci 1 Mayıs Platformu, toplantı alanında sendikaların yürüyüşü bitirdiği yerde bitirmeyeceğini ve yürüyüşü başka güzergaha sürdüreceklerini duyurdu, kitleyi birlikte yürümeye davet etti.

Miting alanına varıldığında platform, yürüyüşe devam çağrısını yineledi ve izinsiz olan yürüyüşe devam edildi. Polisin saldırısı durumunda yapılacak önceden saptanmıştı. Polis saldırıya göze almadı. Yürüyüş güzergahı bir yerde durduruldu ve yüksek bir binaya Devrimci 1 Mayıs Platformu’na katılan kadın gruplarından biri tarafından “Uluslararası Alanda Sermayeye Karşı Devrim” pankartının asılması büyük bir coşkuyla karşılandı. Yürüyüşün bitiş alanına sahne ve çadırlar kurulmuş, bilgilendirme ve yemek standları açılmıştı. 1 Mayıs kutlamasına burada devam edildi.

Leninistlerin de Almanca “Şimdi Devrim Zamanı” pankartı ile katıldığı bu yılki yürüyüşe yaklaşık 5 bin kişi katıldı. Bu, uzun yıllarından Basel’deki en kitlesel katılım oldu ve gençliğin yoğun katılımı dikkat çekiciydi.

Basel’den Leninistler

1 Mayıs Stuttgart’ta Coşkuyla Kutlandı!

Almanya Stuttgart’taki 1 Mayıs yürüyüşünün toplanma yeri Marienplatz’tı. Saat 10.00’da binlerce kişinin bir araya geldiği Marienplatz’dan Markplatz’a doğru yürüyüşe geçildi. En önde Verdi

Sendikası’ndan kadınların yer aldığı yürüyüşte Almanya Marksist Leninist Partisi, Die Linke, Almanya Komünist Partisi, DGB, çeşitli sendikalar ve Alman Antifaşist örgütleri yer aldı. Türkiye ve Kürdistanlı örgütlerin yoğun katılım gösterdiği yürüyüşe ayrıca Yunanistan Komünist Partisi ve Tamil Kaplanları da pankartlarıyla katıldılar. 1 Mayıs kutlamasında işçi sınıfının taleplerinin yanında Türkiye’de açık grevlerdeki tutsakların talepleri de dile getirildi.

Yaklaşık 4 kilometre süren yürüyüş boyunca sloganlar ve marşlar hiç susmadı. Türkiye zindanlarında devam eden açlık grevleri ve Ölüm Orucu eylemlerini destekleyen sloganların yanı sıra uluslararası dayanışma sloganları da Türkçe ve Almanca olarak sık sık tekrarlandı.

Yürüyüşe TKEP/Leninist de Almanca, Kürtçe ve Türkçe olarak yazılan “Yaşasın 1 Mayıs” pankartıyla katıldı.

Markplatz’a halaylarla sona eren yürüyüş sonrasında yapılan mitingde sendikalar adına konuşmalar yapıldı. Almanya’daki konut sorunu ve sağ partilerin yükselişe geçmesine karşılık birlik çağrılarının yapıldığı konuşmalardan sonra eylem sona erdi.

Kıbrıs’ta Ortak 1 Mayıs

Kıbrıs’ta 1 Mayıs, yine ara bölgede, Kıbrıs halklarının bir araya gelmesiyle kutlandı.

Güneydeki gruplar Elefteria Meydanı’nda, Kuzeydeki gruplar ise Kuşulu Park’ta toplanarak ortak kortej oluşturular ve ara bölgedeki etkinlik alanına sloganlar, pankart ve bayraklarla yürüdüler.

“1 Mayıs Kızıldır Kızıl Kalacak”, “Ortak Vatan, Ortak Örgütlenme”, “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek”, “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey emeğin Olacak”, “Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük”, “Kahrolsun Faşizm” sloganlarını attığı 1 Mayıs, Dünya Sendikalar Federasyonu üyesi PEO, Dev-İş, KTOEÖS, KTÖS, KTAMS, Koop-Sen, BES, DAÜ-Sen’in organizatörlüğünde gerçekleşti. Ara bölgede gerçekleştirilen etkinlik Maria Hristu ve Behiç Anibal’ın LTB orkestrası eşliğinde söylediği şarkılarla başladı. Ortak açıklamanın okunması ve şarkıların devam etti.

Etkinliğe Kuzey’den Devrimci Komünist Birlik (DKB) ve Kıbrıs Devrimci Gençlik (KDG) yanında çok sayıda sendika, demek ve demokratik kitle örgütü katıldı.

Ara bölgedeki mitingde, hazırlanan ortak açıklamanın Rumcası PEO Genel Sekreteri Pambis Kyritsis, Türkçesi ise Dev-İş Başkanı Hasan Felek tarafından okundu ve Kıbrıslı Türk ve Rum emekçilerin kemer sıkma politikalarına, çalışma yaşamının düzensizleştirilmesine, özelleştirmelere ve sosyal devletin ortadan kaldırılmasına karşı ortak mücadele ve dayanışmasını yükseltmesi gerektiği vurgulandı.

Bu arada etkinlik sırasında ara bölgede toplanan kitleye yönelik Çetinkaya Spor Kulübü’nün olduğu surların üzerinden TC bayrağı sallanarak faşist bir provokasyon gerçekleştirilmeye çalışıldı.

Baskılar, Gözaltılar, Tutuklamalar Bizi Yıldırılmayacak!

Baş tarafı 1. sayfada...

Elbette ilk sloganlarla polisler üzerlerine atılmış, neredeyse bir kişiye 3-4 polis gelecek şekilde yere yatırmış, sloganlarını susturmaya çalışıyordu. Sloganların duyulmasıyla eyleme katılmak için gelenler alana yaklaşılmadığı gibi, yakın noktalarda olan izleyiciler de polis teröründen payına düşeni aldı. Ve elbette muhabirlerimiz de...

Zorla polis aracına bindirildiğimizde aracın içinde de ters plastik kelepçeli şekilde “Yaşasın 1 Mayıs” sloganları atmaya, 1 Mayıs Marşı söylemeye devam ettik.

Bir süre alanda arasta bekletildikten sonra Taksim İlkaydım Hastanesi’nde sağlık muayenesine ve Karaköy Polis Karakoluna götürüldük. Burada rutin üst arama-aratmama, ayakkabı bağcığı çıkartma-çıkartmama, imza atma-imzadan imtina etme tartışmaları... Her aşamada ayrı irade savaşı... Dayatmalar, tartışmalar, arbede... Sonrasında ulaşılan nezarethanede marşlar sloganlar...

Akşamüzeri bu defa Gayrettepe Emniyet Müdürlüğü’ne olan yolculuğumuz başladı. Benzer irade savaşının ardından yeniden nezaret... Bu defa 11 kadın ve 15 erkek varız nezarethanede, 1 Mayıs Taksim eylemcileri

olarak. Açlık grevinde olduğumuz için su ve şekerle geçen 48 saat.

Ve 24 saatin sonunda bu defa emniyet ifadelerinde idi sıra. Susma hakkımızı kullandık ve birkaç saat sonra parmak izi için mücadele başlayacaktı. Daha evvelden parmak izi kayıtlarımız olduğunu söylesek de, ısrarla yeniden almak istediklerinde bu keyfi uygulamaya karşı çıktık. Zorla, arbede ile alınan parmak izi kayıtlarından sonra 48 saatin ardından hastane kontrolü için çıktık.

Yine kelepçelerle gittiğimiz hastanede, pankart açtığı için darp edilerek gözaltına alınan 2 arkadaşımız ile Karaköy’de polise bağcıklarını vermediği için darp edilen muhabirimizde oluşan hasarların tespiti, röntgen, tomografi sonuçları ve raporlar için uzun saatler geçirdikten sonra Çağlayan’da Adliyeye götürüldük savcılık ifadelerimiz alınması için.

Akşamüzeri ulaştığımız adliye nezarethanesinde 5 farklı eylem-5 farklı dosyadan onlarca kişi tutuluyorduk. Biz adliyeye yeni ulaşmış olsak da, diğer arkadaşlarımız uzun saatlerdir nezarethanede tutuluyorduk. Ve hiç birimiz karakollardan ayrıldığımızdan bu yana su içmemiş, şeker almamıştık. Ve hiçbir gö-

revli gelip ne kadar bekleyeceğiz, ne zaman ifade alınacak bilgi vermiyordu. Avukatlarımıza ulaşamıyor, su alamıyor, sadece bekliyorduk. Marşlar söyleyip sloganlarla nezarethaneyi inletsek de, saatler 18.00’e gelirken karşımızda hala hiçbir muhatap bulamayınca kapı dövme eylemine başladık, koridorda ulaşabildiğimiz nesnelere, dolapları koridora fırlattık. 5 dakikada bir dövülen kapılar, atılan sloganların ardından bir süre sonra emniyet amiri gelecek su getirdi ve ifadeler için savcıya çıkmaya başlayacağımızı haber verdi.

İlk olarak 4 Partizan okurunun savcılık ifadesi alınmadan tutuklama talebi ile mahkemeye sevk edildiği haberi geldi. Kısa bir süre sonra da biz Mücadele Birliği okurları olarak savcılık talimatı ile ifadelerimiz alınmadan serbest bırakıldık.

Çıkışta bizi ailelerimiz, dostlarımız bekliyordu bizi alkışlarla karşıladılar. Biz zafer işaretleri ile “Yaşasın 1 Mayıs”, “Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği” sloganları ile çıktığımızda günlerdir gölgemiz haline gelen kadın çevik kuvvet polisleri adliye bahçesinde dahi yine bizi darp etmeye, susturmaya, ellerimizi indirmeye çalışmaktan geri durmadı.

Her ne yaparlarsa yapsınlar, baskılar gözaltılar, tutuklamalar bizi yıldırılmayacak. Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak!

Venezuela'da Bir Başarısız Darbe Girişimi Daha

Venezuela'da bir darbe girişimi daha bertaraf edildi şimdilik. ABD bir darbe tezgahlama işinde daha çuvalladı!

Başarısız darbe girişimini takiben Washington'da ortaklık bir-birine girdi. Binbir türlü dedikodu saçıldı ortalağa. Doğrular ve yanlışlar boca edildi ortaya. At izi izine karıştı.

Venezuela'da mücadelede kritik haftaya girilmişti. 1 Mayıs çağrıları yapıyordu kukla Guaido. Sonra 30 Nisan sabahı erken saatlerde La Carlota Hava Üssü yakınlarında, yanında "ev hapsinden kaçan" darbe hükümlüsü Leopoldo Lopez ile arz-ı endam etti. Çevresinde bir avuç asker, "silahlı kuvvetler arkamızda, herkes sokağa çıksın" deyiverdi. Hakkını teslim etmek gerek, tam bir şok çıkışıydı bu.

Miraflores'e (Başkanlık Sarayı'nın olduğu alan) uzak bu küçük bölgede ne iş vardı? Amaçın Maduro'yu kuşatmak olmadığı çıktı. Bir "köprü başı oluşturma girişimi" idi bu. Askerlerle verdiği poz kararsızları etkileyecek, kendi safına çekecek, özellikle orduda sağlanacak kopmalarla saldırıya geçilecek; bu arada Hava Üssü kendinden yana olursa bir çatışma halinde Kolombiya sınırında uzun süredir yapılan yığınak için düğmeye basılacak, askeri işgal/müdahale süreci başlayacaktı.

ABD zaten üst perdeden açıklamalar yapıp duruyordu. Özellikle Bolton'ın açıklamaları en kaba diplomasi kurallarına bile uymayacak pervasızlıktaydı. "Maduro'ya Venezuela'dan uzakta hoş bir sahilde uzun bir emeklilik diliyorum. Guantanamo bölgesinde bir sahilde bulunmaktansa hoş bir sahilde sakın ve güzel bir emeklilik fırsatını bir an önce değerlendirse iyi olur" (Pravda) diyordu. Guaido'nun parodiyi başlatmasıyla bunları

gölgede bırakan uçuk kaçık açıklamaların önü açıldı. Venezuela Savunma Bakanı'na, Yüksek Mahkeme'ye "Maduro'yu bırakın" çağrıları yaptı: "Maduro yalnız, Kübalı korumaları ile başbaşa, halk terk etti, siz de Guaido saflarına geçin!" Evet aynen böyle! Düşünün, egemen bir ülkeye yönelik böyle bir tavır sergileniyordu. Diplomasinin esamesi yoktu artık. Açık bir savaş durumunda bile kullanılmayan bir üslup ve kabadayılık Washington yönetimine hakim

açıkladılar. Barışın tamamen zafer kazanması için halk en üst seviyede harekete geçmeye çağırıyor. Biz kazanacağız!" Bolivarıcı halk sokaklara, Başkanlık Sarayı etrafına çağırıldı. Kısa sürede durum netleşmişti.

Tam bir hayal kırıklığıydı karşı-devrimcilerdeki. Ne umutlarla başlatılmıştı darbe! İlk açıklamanın şaşkınlığıyla insanlar sokaklara dökülecek, askerlerde kararsızlık artacak, saf değiştirenler olacak, olası sert çatışmalara da hazır kıta Kolombiya sınırında

olmuştu.

İlk şok atlatılır atlatılmaz Bolivarıcı Devrim karşı hamlelerini yaptı. Sabah erken saatte Guaido'nun yaptığı açıklamaya karşı La Carlota'daki askerler gaz bombaları ile gerekli cevabı vermiş, plamı daha en başta bozmaya başlamıştı. Ardından o bölgedeki gösterileri de birkaç saat içinde dağıttı. Savunma Bakanı sertti: "Başkanlık Sarayı'na gelir ve şiddete başvurursanız şiddetle karşılık göreceksiniz. Silah kullanmak zorunda kalırsak silahlarımızı kullanacağız!"

Başkan Maduro önce tüm komutanlarla görüştüğünü ve ordunun kendinden yana olduğunu açıkladı. Attığı tweette şöyle söylüyordu: "Çelikten sınırlar! Ülkenin değişik bölgelerindeki askeri savunma komutanlarıyla konuştum. Halka, anayasaya ve anavatanına tamamiyle sadık olduklarını

bekleyenler müdahale edecek! Sonuç? Tam bir fiyasko!

Leopoldo Lopez, ailesi ile birlikte önce Şili Büyükelçiliğine, sonra İspanya Büyükelçiliğine sığındı. Brezilya, 25 Venezuela sabbayının sığınma talep ettiğini duyurdu. Guaido bir sonraki açıklamasını tek başına kapalı bir binada yapıyordu! Darbe ve işgal girişiminin ömrü sadece birkaç saat sürmüştü!

Olayların seyri netleştiğinde Maduro sosyal medyadan yaptığı açıklamalarla durumu özetliyordu: "Darbeye katılan askerlerin %80'i kandırıldı. Onlara başka bir operasyona katıldıkları söylendi. Fakat Leopoldo Lopez ve muhalefet liderlerini gördükleri anda terk ettiler. Onlar (muhafızlar) bizi iç savaşta sürüklemek istedi. Soruyoruz, elimizdeki tankları, zırhlı araçları ve özel kuvvetleri gönderseydik

ne olacaktı? Venezuelalılar arasında katliam olacaktı ve Washington ellerini ovuşturacak ve Bolivar ülkesine askeri müdahale için emir verecekti. Sağın kompolarından birini bozguna uğrattık. Bir elçilikten diğerine kaçıyorlar. Adalet onları arıyor, er ya da geç, hainliklerinin ve işledikleri suçların bedelini ödemek için hapse girecekler. Kim Miraflores'e gelmek istiyorsa, tek bir şey yapması gerekir: halkın oyuyla seçimi kazanmak. Venezuela'da devlet başkanı olmanın tek yolu budur. Burada silahlar ve tüfekler değil; yalnızca halk başa getirebilir ve yalnızca halk indirebilir. Miaflores Sarayına asla kukla bir başkan getiremeyecekler!"

Washington önce başarısızlığı kabul etmek istemedi. Esti, güreledi, tehditler savurdu. Trump twitterda "tam abluka, ambargo" tehditleri savurdu. Kübalılar, Ruslar suçlandı, tehdit edildi. Sonra açık yalanlara geldi sıra. Pompeo "Maduro'yu Küba'ya götüreceğiz uçak asfaltta hazır bekliyordu, Ruslar Maduro'yu kalmaları için ikna etti!" Tabii bu açıklama derhal Rus Dışişleri tarafından yalanlandı.

Darbe yenildi. Ama kavga bitmedi. Başarısızlık Washington'daki çatlakları görünür kıldı. Pentagon ile Dışişleri, Bolton-Shanan ikilisi ile Trump, Faller ile görece temkinli askerler... Herkes birbirini suçluyor. Suçu birbirlerine atıyorlar. Ama bu sürecin tamamlandığı, yenilginin kabul edildiği, geriye çekildikleri anlamına gelmiyor. Hala "bütün seçenekler masada" sözü ağızlarından düşmüyor. Askeri işgal ve suikast dahil her türlü çılgınlık için fırsat kollayacakları kesin. Bir başka şey daha kesin. Guaido ve ekibiyle sınırlı etkisi 30 Nisan itibarıyla büyük erozyona uğradı. Bundan sonrası "muhalefet" için çok daha zor olacak.

ODESSA 2014: III. REICH'İN KANLI GÖLGESİ

Sinan Kaleli

Alman parlamento binası Reichstag'ın tepesine dikilen orak-çiğirli kırmızı bayrak Nazi faşizminin yenildiğini simgeler. Tarih 2 Mayıs 1945. 6 yıl boyunca dünyayı kana bulayan, korkunç suçlar işleyen Nazizm yenilmiştir.

2 Mayıs 2014. Nazilerin yenilmesinden 69 yıl sonra... Odessa'da Kulikova Meydanı'nda çadırlar kurmuş bir avuç insan. Olacaklardan habersiz, federasyon yanlısı eylemlerine devam ediyor. Kiev'de Maidan'da (Meydan) protesto gösterileri olarak başlayan süreç, ABD patentli bir faşist darbeyle sonuçlanmış, ülke gerilmiş, ülkenin doğu bölgesinin Rus nüfusunun anadili yasaklanmış... Donbass ayaklanmış ve Kiev yönetimini reddedip silahlara sarılmış durumda. Kırım Kiev'deki faşist darbeyi reddedip Rusya'ya katılmak için referandum yapmış ve yüzde doksan üç gibi bir oranla Rusya ile birleşmeye karar vermiş. Mariupol'de Kiev karşıtı hareket kanla bastırılmış, aynı şekilde Harkov faşist terörle sindirilmiş. Ülkede tam bir faşist terör egemen. Ve Odessa'da bu faşist yönelime karşı çıkan bir grup insan, Kulikova'da kurduğu çadırlarda naif bir eylem yapıyor.

Gün içinde kent merkezinde faşistlerle anti-faşistler arasında çatışma çıkıyor. 2 faşist, 4 anti-faşist hayatını kaybediyor. Gerilim yüksek. Daha sonra futbol maçının holiganları da dahil, zincirlerle, beysbol sopalarıyla, sallamalarla, molotoflarla, palalarla donanmış 1000 kişilik bir kalabalık Kulikova Meydanı'na yöneliyor. Faşist "Sağ Sektör" grubu ve diğer neo-nazi gruplar başı çekiyor. Gözü dönmüş güruhu engellemeye çalışan herhangi bir polis gücü yok!

Molotoflarla ve ateşli silahlarla saldırmaya başlıyorlar meydana insanlara. Saldırıya uğrayan insanlar hemen yanlarında "Sendika Sarayı" diye bilinen 5 katlı binaya sığınıyorlar. Sonrası... Bu topraklarda aşına olduğumuz görüntüler. Faşizmin evrensel karakteri! Bina ateşe veriliyor. Molotoflarla yakılıyor. Sürekli ateş ediliyor binaya. Ellerine geçirdikleri insanları palalarla, baltalarla parçalıyorlar. Yangın nedeniyle pencerelere çıkan insanlara ateş ediyorlar. Aşağı atlayan insanları çevreden yardım etmeye çalışan oluyor. Onlar da saldırıya uğruyor. Yerdeki yaralıları linç ediyor. Tam 45 dakika boyunca ortalıkta itfaiye görünmüyor. Polis birimleri olaya müdahale etmiyor! Resmi rakamlara göre o gece o binada tam 42 insan vahşice katlediliyor. 240 kişi de yaralanıyor. 1945'te büyük bozguna uğrayan III. Reich'in toprakları 69 yıl sonra vahşi intikam ayını yapıyor!

42 kişi o gece o binada, 6 kişi sabahki çatışmada, toplam 48 kişi hayatını kaybediyor. Hastanede ağır yaralılardan ölenler var, birkaç yıl sonra hayatını kaybedenler var. Toplamda kaç kişinin öldüğü bile bilinmiyor. Analar Konseyi hala olayların aydınlatılması için kapı kapı dolaşıyor.

Ne ilginçtir ki bu korkunç katliamdan sonra sadece bir kişi ceza alıyor, o da saldırıya uğrayan taraftan! Hiç şaşırtıcı gelmedi değil mi bu toprakların insanlarına! Üzerinden geçen beş yıla rağmen faşistler yargılanabilmiş değil. BM, Ukrayna'da insan haklarının durumuna dair sunduğu 3 aylık raporun 24. sayfasında bu olaya ilişkin yargılamayı yapan mahkemeyi basan faşistlerin elinden yargıcin ancak avukatlarını araya girmesiyle kurtulabildiği anlatıyor!

İkinci Dünya Savaşı'nın en vahşi katliamlarına tanık olan Ukrayna, 21. yüzyılda bir kere daha faşist katliamlarla sarsılıyor. Tarih ironileri sever, ama tesadüflere yüz vermez! Ne Ukrayna'nın bu büyük acılara sahne olması tesadüf, ne de faşistlerin bu denli örgütlü ve kendinden emin olması. Uzun bir tarihsel arka planı var. Yakın tarih açısından ise "renkli devrimler" furyasının Ukrayna'da "turuncu devrim" olarak ortaya çıktığı Yuşchenko dönemini (2004 ve sonrası) özellikle vurgulamak gerekir. Faşist grupların özellikle desteklenmesi, güçlendirilmesi o döneme uzanıyor.

Oktaç Deprem, bir söyleşisinde haklı olarak şunları söylüyor: "Bandera'nın mirasçılarını hala birer piyon olarak görmeye devam edebiliriz. Donbass'taki savaşta öncül rol üstlendiler. Ama her zaman arkalarında birtakım kontrol mekanizmaları var ve birilerine bağımlı çalışıyorlardı. Ukrayna'nı topyekün destekleyen ABD ve müttefikleri oldu. Bunların kanıtları mevcut. Sağ sektörle başladı paramitler ya da ufak kontrgerilla güçleri gibi türeyerek devam etti zamanla. Bunlar bir anda ortaya çıkmadılar. Ama 2014'ten önce bu kadar göz önünde değillerdi. Sonradan bunların 2014'ten birkaç sene önce komşu ülkelerde eğitimlere başladıkları ortaya çıktı. Sokakta da öncesinde pek hissedilmiyordu ancak Lviv'de Bandera'nın devasa heykeli dururdu. Yani 2014'ten önceki iktidar da Nazi yapılanmasına üstü örtülü de olsa izin vermiş oldu."

Avrupa Ukrayna'dan başlar diye buyurmuştu Hitler bir zamanlar. "Ukrayna'yı Rus ekseninden koparmak" ve "Batı'ya entegrasyon" ancak sosyalist geçmişli suçlamakla, eskinin Nazi işbirlikçilerini aklamakla mümkündür. Savaş suçlusu caniler "ulusal kahraman" ve "bağımsızlık savaşçısı" ilan edildi. Emperyalistlerin hamlesi kaçınılmaz olarak faşistlerin beslenmesine, Nazi imparatorluğunun, III. Reich'in eylemlerinin aklanmasına götürüyordu. Katliamların inkar edildi. Düşman "Moskali" (Ruslara dönük nefret ifadesi) idi, Naziler ve onların işbirlikçileri ise kurtarıcı! Bir kez daha emperyalist dünya Hitler'in adını takibe koyuluyordu.

Geçmişte de böyle olmamış mıydı? "Komünizme karşı mücadele"de Nazi iktidarının adamları, Nazi istihbaratçılar, Nazi propaganda yöntemleri ve Nazi gizli örgütlenmeleri temel alınmamış mıydı. Unutulmasın, bu alanda işin baş mimarı, Nazi istihbarat şeflerinden Reinhard Gehlen'den başkası değildi.

Faşizm dediğiniz şey sermayenin egemenlik biçimlerinden başka bir şey değil ki! Kapitalist iktisadi, hem de pek bir övgüyle savunulan liberal kapitalist iktisadi alın, onun yasalarını son noktaya kadar takip edin, karşınıza katıksız Nazi ideolojisi çıkacaktır. (Şüphesi olan Lester Thurow'un "Kapitalizmin Geleceği" kitabını okuyabiliriz!)

Odessa katliamı ve Kiev'deki faşist darbe tekil veya ayrıksın değil. Tarihsel olarak III. Reich'in kanlı gölgesi düşen, öte yandan günümüz faşizmini ele veren bir katliam. Sermaye ile faşizm bağlantısının en net görüldüğü bir vahşet. Bugün geldiği aşamada tüm yerkürede insanlığı tehdit eden dünya kapitalizminin genelleşen eğilimidir. Faşizm ve faşist hareketler gittikçe artan etkinlikte çıkıyor kapitalizmi aşmaya yönelen insanlığın karşısına. Donbasslı yoldaşların güzel bir ifade ile belirttiği gibi "sokak ve devlet terörü bir oluyor" halk hareketlerinin karşısında.

"Faşizmi yenmek için bu kötülüğün köklerini anlamak gerek. Modernitenin meydan okuyuşuna bilimsel ve tutarlı karşılık liberalizm yahut muhafazakarlık tarafından değil, Marksist enternasyonalizm tarafından verilebilir. Faşizm olgusu, bizi insanlıktan çıkararak, çevremizdeki her şeyi acımasızca bir metaya dönüştüren kapitalizmin özünden doğar."

Sudan'da Mücadele Devam Ediyor

Sudan'da devrimciler pes etmiyor. Askeri Konsey eliyle devrimin önünü kesmeyen uluslararası sermaye isteğini henüz elde edemedi. Bölge gericiiliğinin de desteğini alan Askeri Konsey tüm tehdit ve baskılarına rağmen devrime geri adım atıramadı. Devrim sokaklardan çekilmedi.

Sudan Meslek Odaları Birliği 22 Nisan'da yaptığı açıklamada "21 Nisan akşamı Askeri Geçiş Konseyi ile her türlü iletişimi durdurduğunu" söyledi. Olay şu: Askeri konsey geçiş süreci için yetkili egemen bir komite oluşturulacağını söylüyor. Ve bu komitede "sadece sokaktaki protestocuların temsilcilerinin değil, diğer meşru güçlerin de" yer alması gerektiğini savunuyor. Kim bu "diğer meşru güçler"? Mesela ElBeşir'in Ulusal Kongre Partisi lideri Zeynel Abidin! Mesela kötü ünlü gizli servisini (Ulusal İstihbarat ve Güvenlik Hizmetleri) yöneticisi Cellaeddin ElŞeyh ve yine kötü ünlü kamu düzeni kuvvetlerinin ardındaki Tayyip Ebubekir! Konsey, sokaktaki güçlerin, haliyle Özgürlük ve Değişim Birliği'nin çok parçalı

olduğunu ileri sürüyor.

Birlik, Askeri Konsey'in dayatmalarına sokaklardaki asil gücüne dayanarak karşılık verdi. Sokaklardaki taraftarlarına eyleme devam çağrısında bulundu. 24 Nisan günü hareketin önderlerinden Siddik Faruk "genel greve hazırlanıyoruz" diye açıklama yaptı. Ardından bir milyonu aşkın göstericinin iktidarın sivilere devrini talep eden protesto eylemleri geldi. Bu baskılar sonucunda 10 üyeli Askeri Konsey'in üç üyesi istifa etti.

Ordu sözcüsü General Şemseddin Kabaşi, "Özgürlük ve Değişim Birliği'nin temel talepleri üzerinde uzlaşma sağladık" açıklaması yaptı ve eylemcilerin temsilcilerini kesilen görüşmeleri sürdürmeye davet etti.

Bu arada 23 Nisan Salı günü Kahire'de toplanan Afrika Birliği üyeleri, Konsey'e "üç aylık demokratik reform ve barışçıl geçiş" önerisinde bulunma kararı almıştı. Sokaklarda gücü elinde bulunduran devrim güçleri, sivilin belirleyiciliğinde bazı asker üyeleri de içeren bir geçiş hükümetinin kurulmasını istiyor.

"Devrim Sürüyor İktidar Halka"

Sudan Komünist Partisi Merkez Komite Sekreteryası 25 Nisan günü bir açıklama yaparak, Askeri Geçiş Konseyi ile Özgürlük ve Değişim Güçleri arasında yapılan toplantının sonuçlarını sıraladı:

"Özgürlük ve Değişim Güçleri ile Askeri Geçiş Konseyi arasında Cumhuriyet Sarayı'nda bir toplantı yapıldı.

Toplantı kitlelerin ordu karargahının olduğu meydandaki işgal eylemini sürdürdüğü sırada gerçekleşti.

Toplantının sonuçları şunları kapsıyor:

1-Özgürlük ve Değişim Güçleri'nin halkın lideri ve temsilcisi olarak tanınması.

2-İktidarın devri ve hükümet organlarının oluşturulması dahil karara bağlanmamış konuların görüşülmesi ve çözülmesi için bir ortak komite kurulması.

3-Bir dizi görüş ayınlığında anlaşmaya varıldığı ilan edilmiştir.

4-İki taraf da elde edilen sonuçların tatmin edici olduğunu dile getirmiş ve halen ihtilafı konuları çözmek için birlikte çalışmaya devam etme sözü vermiştir.

5-Özgürlük ve Değişim Güçlerince El Beşir rejiminin sürdürücüsü ve İslami hareketinin üyeleri olmakla suçlanan Askeri Geçiş Konseyi'nin üç üyesi istifasını sunmuştur. Özgürlük ve Değişim Güçleri'nin Askeri Geçiş Konseyi ile görüşmelere başlamak için bu üç üyenin görevden alınmasını talep ettiğini zikretmek kayda değerdir.

Bu olumlu bir adımdır ve diktatörlük rejiminin dağıtılması ve tasfiyesinin başlayabilmesi için iktidarın derhal sivil hükümete devredilmesi talebiyle ülkenin dört bir yanında protesto eylemlerine devam eden kitlelerin ortaya koyduğu azim, kararlılık ve baskın sonuçudur.

Devrim sürüyor!

İktidar halka.

Sudan Komünist Partisi Merkez Komite Sekreteryası"

YOLDAŞLARIMIZI ANIYORUZ

Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nun (THKO) kurucuları Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan 1972'de idam edilmişler. 47. yılında Karşıyaka'da Mezarları başında yoldaşları tarafından anıldı.

Karşıyaka Mezarlığı giriş yoluna Deniz Gezmiş'in resminin bulunduğu "Devrim Ya Ruhumuzdur Ya Hiçbir Yerde" yazılı dev pankart asılarak yanına Deniz'in resmi olan kızıl bayraklarla donatılmış bir stand açıldı. Mezarlığa girenleri pankart ve standtaki DÖB'lüler karşıladı.

Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in mezarlarının bulunduğu yol üzerindeki ağaçlara da "Denizleşen Gençlik Devrimine Yürüyor", "Faşizmi Döktüğü Kanda Bozacağız" pankartları asıldı.

Anma için Karşıyaka Mezarlığı 2 Nolu Kapıda toplanan Mücadele Birliği Platformu ve Devrimci Öğrenci Birliği, Deniz bayrakları taşıdı.

Mücadele Birliği Platformu "Deniz İsyan Devrim" pankartı açarken Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) ise "Denizlerin Yolunda Devrim Saflarına" pankartıyla anmaya katıldı.

Yürüyüş sırasında Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın politik görüşleri ve çüretkar, kararlı devrimci özelliklerini aktaran konuşmalar yapılarak sık sık "Deniz Yusuf Hüseyin Ölümsüzdür", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Deniz İsyan Devrim", "Denizlerin Yolunda DÖB Saflarında", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak" sloganları atıldı.

Zindanlarda süren açlık grevinde olan siyasi tutsaklar da selamlanarak "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları atıldı.

Deniz Yusuf ve Hüseyin'in mezarları başında pankartlarıyla DÖB'lü

nın, Deniz'in Yusuf'un Hüseyin'in idamlarının 47. yılındayız. Bir o kadar zorlu ama onurlu bugünde burada bulunmanın, Denizlerden aldığımız bayrağı taşımanın sevinci ve mutluluğu içindeyiz. Faşizme karşı halkların savaş çağrısı devrimimizin meşaleleri olmuş Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan ve siper yoldaşları Mahirler kavgamızda yaşıyor" diyerek DÖB adına yapılan anma konuşmasına geçildi.

"Yine ve Yeniden Devrim!"

"Yaşasın Marksizm Leninizmin Yüce İdeolojisi" Bu sözler idam sehpasında son sözleri söyleyen Deniz Gezmiş'e ait. Okulları sokakları eylem alanlarına çeviren marksizm-leninizm bir eylem kılavuzu olduğunu eylemleri

korkusuzca yer almışlardır. Tek bir amaçla, Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimini bir adım öteye götürmek, bu toprakların ilk gerilla liderleri ve savaşçıları olmak için. Okul sıralarından elde silah gerillaya uzanan bu yolda onlara rehberlik eden tek şey, Deniz Gezmiş'in sözlerinde ifade ettiği marksizm-leninizm olmuştur.

Çünkü o devrimci eylemin kılavuzudur ve devrimci eylemin bu ustalarının eylemlerinin içeriğini belirleyen tek ideoloji olmuştur. Marksist-leninist bilimsel görüşten yoksun olanlar, bugün karaya oturmuş gemilerini Denize döndürmeye çalışıyorlar. Ama bu beyhude bir çabadır. Çünkü Denizler ve Sinanların geniş kitlelere ifade ettiği şey 'Devrim'di. Tıpkı Che'nin dünya halkları için ifade ettiği gibi. Sözü fazla uzatmaya gerek yok. Onlar bize geliştirip güçlendirilmesi için çok önemli bir miras bıraktılar. Biz, gençler olarak bu mirasa sadece sahip çıkmıyoruz. Eğer öyle olsaydı, güzel masal anlatıcılarına dönüşürdük. Bizler bu mirası bugün de olması gerektiği gibi, devrimci mücadele içerisinde gerçek kılıyoruz; olduğumuz her yerde düşüncelerimizle, sözlerimizle ve elbette devrimci pratiğimizle gerçek kılıyoruz.

Eğer devrimci eylem yoksa "Denizlerin yolundan" demenin de bir anlamı yok. Bunu neden söylüyoruz? Reformist hareket, devrimci semboller, emekçileri, gençlik kitlelerini çokun bir biçimde sermaye sınıfının iktidarını devirmek ve devrimi gerçekleştirmek için değil, bunları düzen içinde kanalize etmek için kullandı ya da kullanıyorlar. Tarihin bütün devrimci liderlerinin başına gelen, bizde de Denizler Hüseyinler Yusuf ve Sinan Cemgillerin başına geldi. Bugün reformistler "Deniz olunmalı" dediğinde, gençliğin devrim için önemini kendi ağırları içinde boğmak için söylüyorlar. Bu nedenle Denizlerin içini boşaltmış oluyorlar.

Onların bu çabası bir yana, reformistlerin Denizler ve Sinan Cemgillerin devrimin güncelliğinin ve gücünün de ifadesidir. Öyleyse ne yapmalı?

Gençliği Denizleştirmeliyiz. Denizleşen bir gençlik mücadelesi örgütlemeliyiz. Bu, anın devrimci görevlerini korkusuzca önüne koyan ve gerçekleştirmek için amansız bir mücadele eden gençlik demektir. Bu "devrimi istemek" değil, "devrim olmak"

demektir. Karşıma çıkan engeller karşısında gençliğin o bitip tükenmez enerjisi ile çalışmak ve her durumda ilerlemenin bir yolunu bulmak demektir.

Deniz gençliği olmak kolay değil. Bir de onunla tarihsel bağın varsa hiç kolay değil. Her yerde kitleleri yürekletmek, faşist saldırıların üstesinden gelmek, zihindeki reformizm prangalarını kırmak, uzmanlık gerektiren alanlarda yetkinleşmek ve devrim mücadelesini yükseltmek, devrimi zafere ulaştırmak demektir.

DÖB'ün konuşmasının ardından şiirler okundu. Ardından 3 DÖB'lü öğrenci, Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in son mektuplarını seslendirdi.

Denizleri ve devrim mücadelesini anlatan şiirler okundu. Ve sırayla Mü-

cadele Birliği ile Devrimci İşçi Komiteleri, konuşmalar yaparak şiirler okudu.

Emeğe Ezgi'nin "Adım Deniz" ve "Söz Veriyoruz" marşları ile Çav Bella hep birlikte söylendi.

Denizlerin mezarı başından Denizlerin ve bir çok devrimcinin savunmasını üstlenmiş olan ve 2011'de 5 Mayıs'ta yaşamını yitiren Avukat Halit Çelenk'in mezarı başına, onu anlatan konuşmalarla gidildi.

Halit Çelenk'in anmasında Devrimci Hukukçular konuşarak, "Bizler devrimci hukukçular olarak, Denizlerin kurduğu örgütün devamı olmaktan onurluyuz. Halit Çelenklerin yarattığı geleneğin devamcısıyız. Halit Çelenk'in mahkeme salonlarında, cezaevi görüşlerinde, adliye koridorlarında ve sokakta ve yaşamın ta içinde verdiği hak arama mücadelesini devam ettiriyoruz.

Halit Çelenk Denizlerin idam edildikleri gece yaşadıklarını, sadece bir avukat olarak değil, bir mücadele yoldaşı, bir ağabey olarak yaşadığı

Devrimcilerin davalarında izlediği mücadelecilik, asla pes etmeyen savunmanlığını kendimize örnek aldık.

Bizim de bugün yapmaya çalıştığımız tam olarak budur. Açlık grevindeki tutsakların, beyaz tülbentleriyle eylemde olan annelerin, grevdeki eylem alanlarındaki işçilerin sadece avukatlığı değil, aynı zamanda yol-

daşlığını yapıyoruz.

Zindanlardaki binlerce devrimci tutsağın yoldaşlığını yapıyoruz. Gücümüzü işçi sınıfından ve sosyalizmi güncelliğinden alıyoruz" denildi. Anma "Halit Çelenk Ölümsüzdür", "Devrimci Avukatlar Onurumuzdur" sloganları atılarak son buldu.

Ardından Niyazi Yıldızhan ve Denizlerin siper yoldaşları Mahir Çayan'ın mezarları başına gidildi.

Burada da DÖB'lü öğrenciler THKO ve THKP-C savaşçıların sıkı siper yoldaşlığına değinen konuşma yaptı. Mahir Çayan ve yoldaşlarının Denizleri kurtarmak için gerçekleştirdikleri eylem ve tereddütsüzce çatışarak ölümsüzlükleri anlatıldı, "Yaşasın Siper Yoldaşlığı" sloganları haykırıldı.

Anma programında sıra 1993 yılında Sivas'ta Madımak Otel'de yanarak katledilen Alevi aydın ve sanatçıların anılmasında idi. Tüm mezarlık içinde, kızıl ağaçların yer aldığı tek mezar Sivas'ta yakılarak katledilenlerindi. Onların mezarları başına gidilerek, kısa bir anma gerçekleştirildi. Sivas katliamında orada bulunan bir Leninist yaşanan katliamı anlattı ve mücadele çağrısı yaptı.

6 Mayıs Anma Programı, mezarlık çıkışına kadar yürüyüşle slogan ve marşlar söylenerek son buldu.

öğrenciler yer aldı. Ziyarete gelenler de karanfillerini mezarlara bırakarak saygı duruşunda bulundu.

İlk anma programı DÖB'lü öğrenciler tarafından gerçekleştirildi.

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın zora dayalı devrimi gerçekleştirmeye düşüncesini aktaran DÖB'lüler, herkesi Denizler, Mahirler şahsında devrim mücadelesinde ölümsüzleşenler anısına saygı duruşuna davet etti.

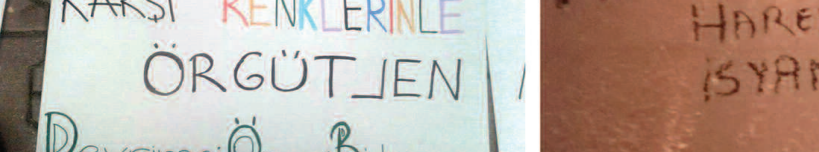
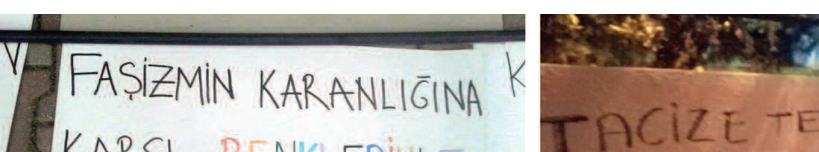
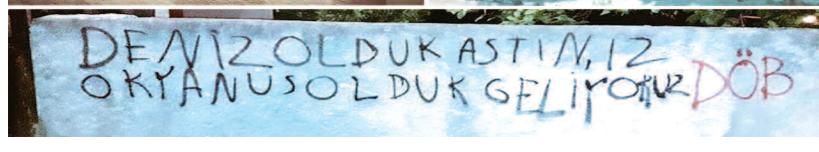
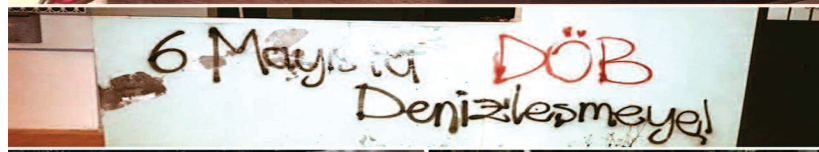
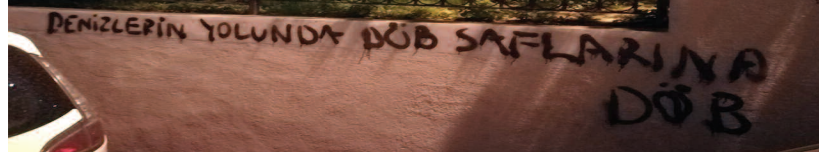
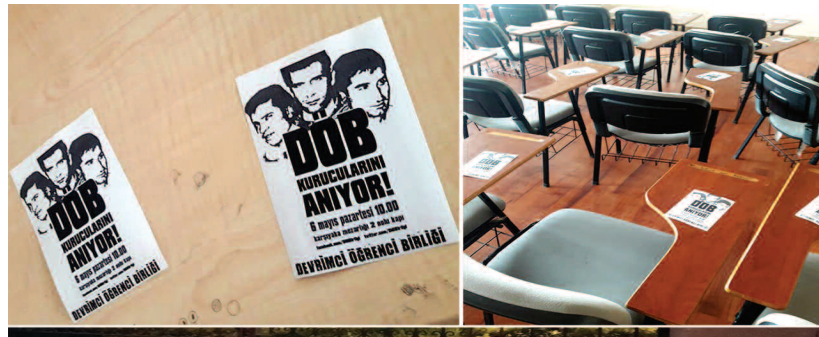
Saygı duruşunda Denizleri anlatan şiirler eşliğinde herkes saygı duruşuna geçti. Ardından "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür", "Denizler Yaşıyor Leninistler Savaşıyor" sloganları atıldı.

Devrimci Öğrenci Birliği adına konuşan bir öğrenci "Bugün üç fida-

Denizlerin yoldaşları DÖB'lü öğrenciler, 26 Nisan'da ODTÜ Şenlikleri Devrim Yürüyüşü'nde şiarlarını haykırdı

Denizlerin yoldaşları, herkesi 6 Mayıs'a, Denizleşmeye çağırdı.

**Kalmasa da
yüreğlerimizden başka
namluya sürecektek
bir kurşunumuz,
vinede
devrim yangınının
yılmaz savaşçıları,
DENİZLERİN
baş eğmeyen
yoldaşları olacağız...**

İklim Protestoları Londra ve Paris'te Büyürken Yüzlerce Protestocu Gözaltına Alındı

Londra'da devam eden iklim protestolarında beş gün içerisinde çoğunu öğrencilerin ve genç insanların oluşturduğu toplamda 682 gösterici gözaltına alındı. İklim değişikliğine dikkat çekmek isteyen "türün yok oluşuna karşı isyan grubunun" düzenlediği eylemlerin bir parçası olarak, Londra'da eylem yapan 100'den fazla iklim değişikliği karşıtı gösterici tutuklandı. Cuma günü, grubun doğrudan protesto eylemlerinin beşinci günüydü. Yüz kişinin bu protestolarda gözaltına alınmasıyla, bu hafta gözaltına alınan toplam kişi sayısı 682'ye ulaştı. Bu eylem ile protestocular Londra'nın en işlek alışveriş caddesi olan Oxford Circus'u geçici bir süreliğine de olsa trafiğe kapattı ve cadde ortasına sembolik olarak bir tekne yerleştirdi. Gemiyeye, ekstraktif şirketlere karşı mücadelesi nedeniyle öldürülen Honduraslı çevre aktivisti onuruna "Berta Caceres" adı verildi.

"Türün yok oluşuna karşı isyan grubu" doğrudan eylem düzenlemeyi hedefliyor ve internet sitelerinde "insanın neslinin tükenmesine karşı ve ekolojik çökme riskini en aza indirmek için radikal bir değişim sağlamak amacıyla şiddet içermeyen sivil itaatsizlik kullanan uluslararası bir hareket" olduğunu belirtiyor. İlk talepleri hükümetlerin iklim değişikliğinin ciddiyeti ile ilgili 'gerçeği' halka göstermesi olan grup üç talep listeliyor. İkincisi, sera gazı emisyonlarını 2025 yılına kadar sıfıra indirmek için eylemde bulunmak. Üçüncüsü, 'iklim ve ekolojik adaletini denetlemek için' bir vatandaş meclisinin kurulması.

Grup, halkın dikkatini çekmek için gözaltı sayısını olabildiğince artırma stratejisi izliyor. Grup tüm eylemcilere yerde yatmalarını söylüyor, bir tutuklama dört polis memuru gerektireceği anlamına geliyor. Londra'nın polis gücü, protestoculara karşı 12 saatlik vardiyalarla çalıştığı için çok gerilmekten şikayet ediyor.

Protestocu Dagan James, protestolara yol açan öfkenin nasıl ortaya çıktığını ve sürecin

nasıl geliştiğini Perşembe günü teleSUR İngiltere muhabiri Pablo Navarrete ile konuştu: "Değişmeye çalışıyoruz, hükümetin yaptıklarından daha fazlasını yapmaya çalışıyoruz. Ve onlar yeterince yapmıyorlar, bu yüzden bu protestolar Pazartesi günü başladı" diyerek sözlerine devam etti: "Konuştuğumuz çevre sorunlarını, sahip olduğumuz iklim değişikliği sorunlarını ve bu sorunların şimdi giderek kötüye gittiğini biliyorsunuz. Bu yüzden sessizliğimizi bozduk, artık sessiz kalarak, yerimizde durarak bunun olmasına izin veremeyiz."

Grubun Fransa'daki şubesi, Paris'te de yaklaşık 2000 kişinin katıldığı benzer eylemler düzenledi ve grup bu eylemin başkentte görülen en büyük sivil itaatsizlik eylemlerinden biri olduğunu düşünüyor. Eylemin örgütleyicileri, "Olağanüstü sivil itaatsizlik eylemi sayesinde, Fransız iklim hareketi, Emmanuel Macron ve hükümetinin, iklim değişikliğini hızlandıran büyük şirketlerle sürdürdüğü bu düşmanca ittifakı knadı" dedi. İklim değişikliğini protesto etmek için grubun daha önceki eylemleri arasında, çıplak eylem yapmak ve kendilerini İngiltere meclisinin Commons Evi'ndeki kamu galerisine zincirlemek bulunuyor.

www.telesurenglish.net sitesinden çevrilmiştir.
Çeviri Kolektifi

**Delikanlım!
İyi bak yıldızlara,
onları belki bir daha göremezsin.
Belki bir daha
yıldızların ışığında
kollarını ufuklar gibi açıp göremezsin..**

**Delikanlım!
Senin kafanın içi
yıldızlı karanlıklar
kadar
güzel, korkunç, kudretli ve iyidir.
Yıldızlar ve senin kafan
kâinatın en mükemmel şeyidir.**

**Delikanlım!
Sen ki, ya bir köşe başında
kan sızarak kaşından
gebereceksin,
ya da bir darağacında can vereceksin.
İyi bak yıldızlara
onları göremezsin belki bir daha...**

DAHA FAZLA ÖZVERİ

Arif İşçi

İçinde bulunduğumuz ekonomik kriz, Türkiye tekeli kapitalizminin yapısal bunalımından kaynaklanıyor. Bu krizin ve bunalımın temelinde, üretim araçlarının özel mülkiyeti ile üretimin toplumsal karakteri arasındaki çatışma var. Toplumsal olarak üretilene bireysel el koyma ve bireysel mülk edinmenin sonucu bu oluyor. Buna bir de ekonomik bağımlılık eklenince krizin boyutları daha da genişliyor ve derinleşiyor.

Derinleşen ekonomik ve siyasi kriz, seçimler sonrası daha da boyutlanarak devam ediyor. Kriz derinleştiği işçi-emekçilerin hayattan kovulması da hızlanarak sürüyor. Bir kutupta yokluk-sefalet büyürken, karşı kutupta ise servet ve sefahat birikiyor. Her açıklanan "ekonomik önlem" paketi bunun daha da derinleşeceğini gösteriyor. Elimizde kırıntı düzeyinde ne varsa, onu da elimizden almak için her türlü oyuna başvuruluyor. Bizler evimize ekme götürmez durumdayken, tekeller sürekli yeni karlar açıklıyorlar. Tekellerin karlarına yenilerini eklemek için işsizlik fonunu kullanıyorlar. Bizden kesilerek birikmiş olan işsizlik fonu batık bankalara, sermayeye aktarılıyor. Bize yaşamayı dahi çok görenler, simit-çay hesabı yapanlar, devletin tüm olanaklarıyla sermayenin çıkarına her şeyi yapıyorlar. Uluslararası ekonomi dergilerinde iklere giren milyarderleri her gün gözümüze sokar-casına yayınıyorlar. Bütün bunlar olurken işçi ve emekçilerin de sesini çıkarmadan beklemesi için her türlü baskıyı, şiddeti uygulanıyor.

Ekonomik alanda durum böyle de, siyasal alanda çok mu farklı? Hayır, hiç de farklı değil. Ekonomik şiddetle bastıramadığımızı, kontrol altına alamadığımızı, siyasal alandaki baskı ve şiddetle yapmaya çalışıyorlar. En küçük bir hak arama eylemini şiddetle, baskıyla, mahkeme ve zindanla bastırmaya, sindirmeye çalışıyorlar. En temel hak olan sendikali olma hakkına işten çıkarmayla; greve çıkan işçilerin grevlerini yasaklayarak cevap veriyorlar. Ve tüm işçi sınıfını işsizlikle, açlıkla susturmaya çalışıyorlar. Bu krizler ekonomik ve demokratik kazanımlarımızı yok etmenin bir aracı oluyor. Yıllarca verilen mücadele sonucu elde ettiğimiz tüm kazanımlarımız bir gecede yok ediliyor.

Mevcut sistem varlığını sürdürdüğü sürece bu krizlerden kurtulma şansı ve olasılığı yok. Sorunun kaynağı orta yerde kaldıkça bu krizden çıkış-kurtuluş mümkün değil. Kapitalist sistemin sınırlarını aşmayan, sistem içi çözümler bu sorundan kurtulmamıza yetmez, yetmiyor. Çözümün yolu burjuva sınırların ötesinde daha ileri bir toplum olan sosyalist sistemde.

Sistem içi çözüm arayan ortalama sol, oportünistler, reformist ve sarı sendikaların mücadeleyi yöntemi olarak önümüze koydukları "faturayı biz ödemeyeceğiz" demekle olmuyor. "Krizi biz çıkarmadık, siz çıkardınız o zaman faturayı da siz ödeyin" demek, burjuva sınıftan iyi niyet, hoşgörü beklemekten öte bir anlam ifade etmiyor. Bizi kurtaracak olan, bizi ezenlerin sömürönlüklerini iyi niyet ve hoşgörülerini olmayacaktır. Bizi ancak örgütlenmek ve mücadele etmek kurtaracaktır.

İşçi sınıfı faturacılarla, sistemin reforme edilmesiyle yetinmek istemiyorsa, ki istemiyor, o vakit bizi ezen, sömürönlük kapitalist sınıfa karşı örgütlenerek, mücadeleye girerek ve mücadelenin hedefine kapitalist iktidarı temellerinden yıkmayı ve işçi sınıfının iktidarını kurmayı koymak kurtuluş için tek yol olarak kalıyor.

İşçi sınıfı bunu başarabilir, başaracaktır. Bugünden burjuva sınıf egemenliğini temellerinde sarsacak hatta sarsan irili ufaklı birçok eylem var. Bu eylemlerin tek eksiği, tek merkezden yönetilmiyor olmaları ve aynı amaç için hareket etmemeleri. Bir kısmı demokratik, bir kısmı çevreci, bir kısmı kadın sorununa ilişkin, bir kısmı ekonomik vb, vb. Tek tek saymaya kalkılsa bu sayfalara sığmayacak kadar fazla. Bu tür eylemler dağıntı oldukları için gerçek güçleri yeterince açığa çıkmıyor. Ve dağıntı olmaları bir dezavantaj oluştursa da, eylemde olmaları bu durumu tersine çevirme kapasitesine sahip. İşçi sınıfı deneyimlerinden öğreniyor. Bu eylemler sınıf olarak bilinçlenmemize ve deneyim kazanmamıza vesile oluyor. Bir sınıfın parçası olduğumuzu devletin ve yasaaların ne için olduğunu pratikle sınayarak öğreniyoruz. Yani yalnızca teorik olarak değil bizzat damdan düşerek, düşmenin ne demek olduğunu öğreniyoruz. Burada aşılması gereken durum, bu tek tek akan dereleri aynı yataktaki bir ırmağa dönüştürmek. Bu akışı sağladığımız oranda ezen ve sömürönlük sınıf karşısında durumumuz daha güçlenecektir.

Önümüzdeki süreçte bu tek tek akan derecikleri bir araya toplamak, toparlamak ve güçlü bir devinim sağlamak için, işçi sınıfının kapitalizme karşı mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta tüm ezilen, sömürönlükleri Taksim'e Kızıl Meydana getirmekle işe başlanabilir. Bu bir ilk adım olacaktır. Son ve kesin edici mücadelemizde Taksim bir itilim bir ivme kazandıracaktır. Taksim işçi sınıfı için her zaman toparlayıcı, güçlendirici olmuştur. Eylemdeki bütün işçileri 1 Mayıs'ta Taksime getirmek, sınıfın ana göreviyle birleştirmek, tüm işçi sınıfına moral ve motivasyon kaynağı olacaktır.

Devrimci komünistler bunu başardığımda, ki başarmak zorundayız, o zaman krizlerin asıl nedeni olan kapitalist sistemden kurtulmanın ilk adımını atmış oluruz. Başka da seçenek yok. Her birimiz bu ayrı ayrı akan dereleri toplamak, aynı yöne akmalarını sağlamakla sorumluyuz. Sömürönlükten kurtulmak isteyen her işçi daha fazla sorumluluk, daha fazla inisiyatif almak, daha fazla özveride bulunmak zorundadır.

Devrim daha fazla özveri demektir. Birey olarak, sınıf olarak, kolektif olarak daha fazla çaba, çalışma ve özveri...

İşçi sınıfı olarak örgütlü olmaktan, birlikte mücadele etmekten başka şansımız yok. Ancak bunları yaparsak sömürönlükten kurtulabiliriz...

Çiğli Belediyesi'nde Çalışanlar Belediye Önünü Terk Etmedi

Çiğli belediyesinde 14 belediye memuru ve 9 belediye işçisi KHK ile işten çıkarıldı. Haberi alan işçiler, mesai bitiminden sonra belediye önünden ayrılmadı.

İşe alımların yanlış uygulama ile yapıldığı ve güvenlik soruşturması sonucu KHK'ye aykırı işlem yapılarak alındıkları için çıkarıldıkları söylenen 23 işçi, aileleri ile birlikte belediye önünde bekliyor. Belediye çalışanlarının örgütlü oldukları Tüm Bel Sen, Genel İş ve Dev Turizm İş Sendikaları da Pazartesi sabah 9.00'da tekrar toplanmak üzere dağılmalarını öneriyor işçilere. Ancak aileler kalmak istiyor.

İşten atılan memurlar ilerleyen saatlerde belediyenin avukatıyla görüştüler, sendikacılar ise oradan ayrıldı. İşçiler, görüşmenin sonunda kendi aralarında bir toplantı yapıp bir sözcü seçeceklerini ve açıklama yapacaklarını bildirdiler.

Belediye önünde bekleyen ailelerle biraz sohbet ettik.

Bir belediye çalışanı ile konuşurken yaşlıca bir ana giriyor araya. Soruyoruz, "Kaç kişi var işten atılan?" İşçi cevaplıyor: "Toplam 23'nin üzerinde". "Gereğe neydi?" sorumuzu ana yanıtlıyor:

"Gereğe yok. Hiçbir şey yok. Çalışırken çağırıyorlar, 'belediye gelin' diye, o kadar. Sözleşmelerini fesh olacaktı. Sözleşmeli memur bunlar, haberleri yokken sözleşmeleri fesh olacaktı". "Peki sendika buna ne dedi?" diye sordüğümüzde "Sendika kendi havasında, hiçbir şey yaptığı yok sendikanın" diyor öfkeyle. "Peki siz ne istiyorsunuz?" dediğimizde işçi işe iadesini isterken, ana da "adalet yerini bulsun istiyoruz. Fakir fakara ekmeğinden olmasın istiyoruz. Burada çocuk var, genç var, n'olca o insanlar? Hiç mi Allah korkusu yok" diyor. Bildim bileli CHP'ye oy verdiklerini söylüyor etrafta halk ve ana ekliyor: "Sevim teyze böyle

diyor diye yaz".

İşçi ise, "yetkili biri bizimle gelip konuşana kadar, bizi kaale alana kadar burada bekleyeceğiz" diyor. Bunu nasıl bir eylem biçimine dönüştüreceklerini henüz bilmediklerini söyleyen işçiler, "henüz buradayız" diyor; "Destek bekliyoruz, sesimizi duyurun" diyor.

Bu esnada bir CHP'li, belediye başkanını arıyor telefonla ve durumu özetliyor, "bu insanlar hep CHP'ye oy verdiler; bu insanlar bunu hak etmiyor; siz bizim belediye başkanımızsınız" diyor. Başkan, partilinin "hoparlörü açayım sesinizi işçilere duyurun" teklifini geri çeviriyor.

Mikrofonu çevirdiğimiz bir sendikacı, şu ana kadar yetkililere ulaşamadıklarını, tatmin edici bir açıklama alamadıklarını anlatıyor. İyi niyetli bir şekilde beklediklerini ve iyi niyetli düşünmek istediklerini söylüyor; Başkan'ın şu an yurt dışında olduğunu

ve o yüzden ilgilenemediğini, Pazartesi günü sabah 09.00'da yeniden burada toplanarak konuşacaklarını söylüyor ve ayrılıyor. Belediye önünde bekleyen işçi ve memurlar, alandan ayrılmak isteyen Tüm Bel Sen 2 Nolu Şube'den gelen sendikacıya ayrılmaması, moral için orada olmaları gerektiğini söyleseler de, sendikal yönetim olarak oradan ayrılma kararı aldıklarını ve ayrılacaklarını, DİSK'in hiç gelmediğini söylüyor.

Bir kadın, insan kaynaklarının kendilerini arayıp çağırıldığını, sözleşmelerinin fesh edildiğini öğrendiklerini anlatıyor, "gereğe şu: bizim güvenlik soruşturmamız yapılmamış, biz işe alınmış. Ama bizimle birlikte işe giren 5 kişi içeride, çalışıyor. Ki burada 14-15 senelik çalışanlar da var; bu bir gereğe değil" diyor. Ve hepsinin sendikali olduğunu ekliyor.

İşten atılan işçiler ve memurlar Çiğli Belediyesi önünde aileleriyle birlikte sendikalara rağmen bekleyişlerini sürdürüyorlar.

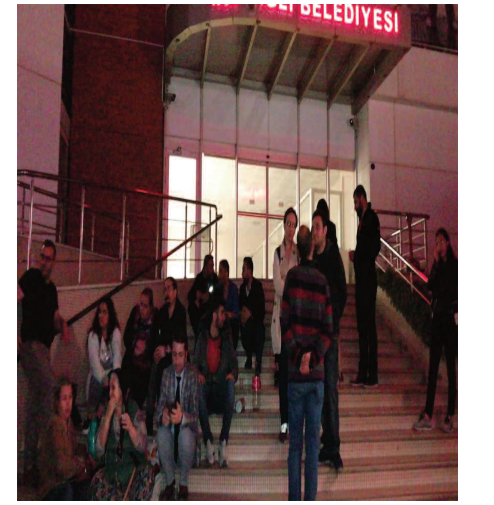
Çiğli Belediyesi'nde İşten Atmalar

İzmir Çiğli Belediyesinde eski CHP belediye başkanının almış olduğu işçiler, seçim öncesi "usulsüz olarak alındığı" gerekçesiyle, 26 Nisan Cuma günü işten çıkarılmışlardı. Aynı gün içinde 14'ü memur, 9 Belediye işçisi çeşitli gerekçelerle işten atılmıştı. Belediye çalışanlarının, yeni gelen CHP'li Belediye başkanının seçim sürecinde vaat ettiği kadrolara yer açabilmek için işten çıkarıldıkları söyleniyor.

Sendikaların 29 Nisan Pazartesi sabahında saat 09.00'da belediye önünde buluşma kararıyla, Cuma gece sadece temsili bir grup tarafından eyleme devam edildi. Pazartesi sabahı da Fen İşleri, Temizlik İşleri, Park Bahçeden 700 kişi civarında işçi, Çiğli Belediyesi önünde "Atılan İşçiler Geri Alınsın" talebiyle eylemi yaptılar.

Görüşmelerde DİSK'te örgütlü işçilerin bir kısmını geri aldı, 30 Nisan saat 14.00'da Tüm-Bel Sen 2 No'lu şube yöneticilerinin görüşmesinin yapıldığı bildirildi. Görüşme sonucundan bilgi alınmadı.

Eylemi ve görüşmeleri izlemeye gelen devrimci basın fotoğraf ve bilgi almasına da izin verilmiyor.

Tersanede İş Kazası

26 Nisan günü saat 19.00 sıralarında Tuzla Evliya Çelebi Mahallesi Tersaneler Caddesi üzerinde bulunan Çiçek Gemi Tersanesinde meydana gelen iş kazasında,

boya çalışması yapmak üzere kurulan seyyar iskelenin halatı ağırlığa dayanamayarak koptu.

Vinç sepetinde bulunan 5 işçi, yaklaşık 20 metre yükseklikten sepetle birlikte yere düştü. Çeşitli yerlerinden yaralanan Ali Çeçen, Ferhat Yıldız, İdris Eşlik, Mevlüt Çelenk ve Muhammet Eğirci adlı işçiler olay yerine gelen ambulanslarla Marmara Üniversitesi Hastanesi'ne kaldırıldı.

Ne ilk ne de son olacak işçi kıyımları bunu biliyoruz. Geride bıraktıklarımız, hayallerimiz, umutlarımız, kaygılarımız kapitalistlerin umurlarında olmayacak.

Yeter artık, yeter! Biz durdurmazsak bu zulüm bitmeyecek!

"Mücadelede Gittiği Yere Kadar Da Gideceğiz"

Merhaba ben İsa Eroğlu. Askerden geldikten sonra Kale Kayış fabrikasına girdim; orada altı yıl çalıştım. Bu son çıkışımızdan önce ben Kale Kayış'tan kovulmuşum. Çok tozlu pis bir ortamdı. İş kazalarının önü arkası kesilmiyordu.

Ben kalite kontrol bölümünde çalışıyordum. İş kazalarının önüne geçemeyince sendikali olma ve dışarıya çıkma kararımız oluştu. Bir hak aramaya gittiğinizde, koşullarınızı düzeltmeye çalıştığınızda, 'bunun hakkı bu olmamalı' dediğinizde ya kapıyı gösteriyorlardı ya da 'işine bak' diyorlardı. Bana da kapıyı göstermişlerdi. Tekrardan konuşuldu ve ben işe geri döndüm, 7 aya yakın işsiz kalmıştım.

Geri döndüğümde iş kazaları, iş sağlığı olsun, insan orada önemsenmiyor. Sendikali olalım üzerinden konuştuk ve üye olduk. İlk zamanlar 170 kişi vardık. Patron duyunca işçileri yemeğe götürmeye başladı, "sendika kötüdür" diyerek konuştu. İşçilere 300'er lira para verildi. Sendikali olmaktan vazgeçirebilmek için birçok şey denediler.

6 sene boyunca Faruk Dağlı ile bir kere karşılaşmadım. Sendika lafi geçmeye başladığımdan beri adam yanımızdan eksilmez oldu. Sendikayla konuştuk kendi isteğimizle dışarı çıktık. Dedik, "biz dışarıda olacağız, çünkü sendikanın fabrikaya girmesini istiyoruz". O zaman baskılar da başladı. Emekli 3 komutanı aldılar işe, 'disiplin gelsin' diyerek. Amirimiz olacaklar ve işçilere disiplin verecekler güya, "tam da-

Tarımda Yaşanan İş Cinayeti Genel Grevi Getirdi

Tunus'ta 27 Nisan Cumartesi sabahı erken saatlerde, kamyonet kasasında tarladaki işlerine taşınan yaklaşık 50 kadın tarım işçisinden 17'si, lastiği patlayan aracın devrilmesi sonucu hayatını kaybetti.

Kadınların iş cinayetinde hayatını kaybetmesi kentte protesto edildi. İş cinayetine tepki gösteren işçiler, kent genelinde İşçi Sendikası Bölgesel İşçi Birliğinin çağrısı üzerine 1 günlük grev ilan etti. Düzenlenen eylemlerde hükümete tepki gösterildi. Geleneksel başörtüler hayatını kaybeden kadın işçilerin evlerine asıldı.

Sidi Buzeyd'in çeşitli bölgelerinden binlerce kişinin katıldığı eylemde, hükümetin tarım iş koluna dair önlem almamasına tepki gösterildi.

Sebala bölgesinde de Tunuslu işçiler yürüyüş düzenledi.

Kamyonet kasasında her sabah yapılan bu yolculuklar, 7 Tunus Dinarı (Yaklaşık 13 TL) yevmiye için yapılıyor. Tunus'un kırsal kesimlerinde, tarım işçilerinin ulaşımı ve taşınması, güvenlik özelliklerinden yoksun kamyonetlerle sağlanıyor. Bu da genellikle ölümcül kazalarla sonuçlanıyor.

Ciddi bir ekonomik kriz yaşanan ülkede can güvencesinden yoksun, oldukça kötü koşullarda çalışan kadınlar, günden güne kötüleşen yaşam koşulları nedeniyle hayatlarını bir çıkmazda sürdürmeye çalışıyor.

Tunus Halk Cephesi de yayınladığı açıklamada kazaya sebep olanın günden güne kötüleşen hayat koşulları olduğunu belirtti.

Tunus'ta Arap Baharını başlatan yaşam koşullarının sürdürülmesi, ayaklanma ve devrimin nesnel koşullarının hala var olduğunun ve patlamak için bir kıvılcımı beklediğinin bir diğer göstergesi.

kikasında mola bitecek, herkesi yerinde göreceğim" diyerek. İki abimizi işten çıkardılar sırf bu örgütlenmeden dolayı. Biz dedik bu böyle olmayacak. Bize de baskılar yapıyordu. 'Madem böyle, o zaman biz de dışarı çıkma eyleminde bulunalım' dedik.

İşe gittiğimde öksürdüğümüzde bile balgamımızdan siyah toz geliyordu. O tozlu ortamdaki çıkmak sağlığımıza da iyi geldi. Dışarıda bekliyoruz, ama sadece yüzümüz yanıyor. 3-4 aydır çalışma saatleri 8 saate düştü. 12 saat çalıştığımızda eve gittiğimizde eve gittiğimizde vur kafayı yat, ne çocukla ilgilen ne ailenle ilgilen, dışarıda hiçbir sosyal aktivitemiz olmayıyordu. Biz şimdi sohbet etmeye başladık.

Bundan sonrasında nasıl yaşamak istediğimizi sorarsanız, daha düzenli, sosyal haklara sahip olarak çalışmak istiyoruz. İlk dışarı çıktığımızda amirler geldiler bir taslak hazırlayarak "içeri girin, çalışmaya başlayın" dediler. Biz girmedik. Çünkü onlar içerde bizi parçalamaya çalışacaklardı. İşten kovacaklardı, baskı uygulayacaklardı o yüzden biz de girmedik. Gittiği yere kadar da gideceğiz.

Kale Kayış'tan Bir İşçi

“KENDİ SÖZÜMÜZÜ SÖYLEMELİ, ÖRGÜTLENMELİYİZ”

Devrimci İşçi Komitelerinin 28 Nisan günü İzmir'de Boyoz Akademi Sanat Merkezi'nde düzenlediği Kriz Ve İşçi Sınıfının Çözümleri adlı serbest kürsü etkinliği, işçi sınıfının kurtuluş kavgasında ölüm-süzleşenler için yapılan saygı duruşu ile başladı.

Devrimci İşçi Komiteleri adına yapılan açılış konuşması ardından ilk sözü Ankara'dan katılan, uzun süredir atıldığı işyeri önünde eylemde olan Mahmut Konuk aldı. Mücadelesini anlattığı konuşmasında sendikal örgütlenmenin kendi alanlarındaki ilk kurucularından olduğuna vurgulayan Konuk, “bir kez mücadele etmeye karar verdiniz mi, sizi kimse engelleyemez” dedi. “Öncü sendika kadrolarını işlerinden atarak iş götürmeye çalışıyorlar. Benim itirazım şu bu ülke sizin babanızın çiftliği değil. Çocuklarımızın emeğini size yedirtmeyiz” diyen Konuk, konuşmasını “sendikalar, işçiler önünde bir engel durumuna gelmişse, işçilerin görevi o sendikayı aşmaktır” diyerek bitirdi.

İnşaat sektöründen bir işçi, işçi kıyımlarının yıl oranında gerçekleşme oranlarına değindi, “Başka arkadaşlarımızın yanına desteğe gittiğimizde ayrıştırılıyor. Suriyeli, Ermeni, Türk diye ayrılıyor. Güçlerimizi birleştirmeye ihtiyacımız var işçi komitelerinde örgütlülüğü yaygınlaştırmamız gerekir” dedikten sonra kürsüyü İstanbul'dan gelen Kenan Güngördü'ye verdi.

“388 gündür Zeytinburnu belediyesi önünde beni vatan haini ilan edenlere karşı, askerliğini yapmış, üniversite okumuş birisi olarak mücadele ediyorum. Mahkemeyi kazanmam sonucunda mecburen işe aldılar beni, 6 dakika sonra ihtiyaç yoktur diyerek beni işten yeniden çıkardılar. Beni istemiyorlar çünkü hakkını arayan bir işçiydim. İçerde çalıştığım da asla itaat eden, biat eden bir işçi olmadım; susmadım. Ölme istemiyorum diye iş koşullarının iyileşmesini isteyen işçiler işten atılıyor. Zam isteyen işçiler işlerinden atılıyor: Peki ne yapmalıyız; nasıl bir araya gelebiliriz? İşten atıldıktan sonra kafa yordüğüm tek şey bu oldu. 136 bin insan KHK ile işten atıldık fakat ben 'buradayım' dedim. En fazla tutuklanmaz; ama beni başka türlü buradan alamazsınız. 388 gündür buradayım. 388 gün önce bana su vermeyen, ekme vermeyenler şimdi eşini çocuğunu alıp sofrasını paylaşıyorlar. En korktukları şeyi yapıyorum, karşı koyuyorum. İlçe emniyet müdürü bana, 'kartopu gibi büyüyorsun' dedi. Son nefesime kadar mücadele etmeye devam edeceğiz ve onları yeneceğiz; kazanacağız” diyerek konuşmasını bitirdi.

Ardından, Flormar işçileri adına Sebahat Zengin'in gönderdiği mektup okundu. Mektupta Flormar mücadelesini anlatarak “OHAL zamanı başlattığımız bu direniş, birçok yerde yeni direnişlerle selamlandı. Çok büyük destekler aldık dünyanın dört bir yanına yayıldı. Onurlu mücadelemiz bitmedi; kiş geldi sobalarımızı aldılar; yılmadık. Flormar sermayesine diz çöktürdük. Bu süreçte bize destekler sunanlara teşekkür ederiz; umutmayın ki dostlar direnenler yaşar” diyordu.

Suriyeli işçiler adına konuşan Muhammed arkadaşımız yaşadıklarını kendi diliyle anlattı: “Maaşımız 600 lira olmasına rağmen mesai ücretimizi alamıyorduk ve 1 Mayıs'ta bile bizleri çalıştırıyorlardı. Hasta olduğumuzda işin daha önemli olduğumu söylüyorlardı. Türk işçi arkadaşlarımız bana çok yardımcı oldular. 7 yıl içerisinde kendimi geliştirdim. Ustabasıyım şimdi. Patron bir gün gelip hafta sonu çalışmamızı istedi. İşçiler hafta sonu çalışmak istemediler. İşten kovuldular; ben kovulmadım; ama kendi isteğimle çıktım ve o iş yerinde bir daha çalışmadım.”

Eski UPS işçisi ve eylemcisi ile bir belediye işçisinin konuşmalarıyla devam eden forumda işçiler kendi deneyimlerini paylaştılar. Kargo işçileri adına konuşan Özgür Tad, işçi komiteleri kurduklarını bunun sendikayı rahatsız ettiğini söyledi.

Belediye işçisi Cenk Türkmen, Komite ve Konseylerde örgütlenmenin öneminden bahsetti; “sendikaların alt örgütlenmeleri olarak değil, sınıfın dolaysız örgütlenmesi olarak, mücadele, ayaklanma ve iktidar organları olarak komite ve konseyler” dedi.

İşçi avukatlar adına konuşan Av. Aysun Kılıvan da “Ben bir işçi çocuğuyum. Babam ben küçükken sürekli işe girer çıkardı. Annemle birlikte sürekli kızardım. Babam greve çıkardı 4-5 günden fazla yapamazdı evde 3 çocuk yemek beklerken. Gider işe girerdi orada da haksızlığa karşı gelirdi, yine atılırdı. Hep söylemek istemişim bu kürsüden bunu belirtmek istiyorum haklıymışım baba” diyerek işçi avukatlarının sorunlarını anlattı.

Metal sektöründen çalışan işçiler tek tek söz alarak konuştu; Murat, “Demire şekil veriyoruz, işçilere şekil veremiyoruz. Örgütlü bir yaşam bize umut veriyor. Çiğli organize işçiyim. İnsanlara örgütlenmenin yolunu öğretiyoruz” dedi, ağır çalışma koşullarının ne demek olduğunu anlattı. Recep, “Asgari ücretle çalışıyoruz, örgütleniyoruz. Sendikal örgütlenme yasal sınırlara hapistir. Ben biliyorum ki yasalara aykırı olanlar işçiler için doğrudur. Bizlerin bir araya gelişimizi gören patron sürekli bizi gözliyor, sürekli merak ediyor, nereye gidiyor bunlar diye. Kısa zamanda %80'i örgütledik, 35 kişi kovulduk. Yaptıklarımızdan pişman değiliz, haksızlığa susmuyoruz. Biz burada deneyim elde ediyoruz, o yüzden biz kazandık diyebiliyoruz gittiğimiz her yerde.” dedi.

Üçüncü havalimanı işçileri adına konuşan Dev Yapı İş genel sekreteri Nihat Demir: “%100'lük ormanlık bir alanda katliam yapıldı ve 3. Havalimanı oluşturuldu. Orada katliam ilk doğa ile başladı. Sonra bütün yükü işçiyi varurak devam etti. İşten çıkma korkusuyla yaşıyordu insanlar. Kamyon hafriyatları altında kaldı, merdiven asansör boşluklarında öldü. Cumartesi annelerinin kemiklerini aradığı çocuklar gibi aramadık. Nazi kampı gibiydi oradaki emekçiler ciddi bir başkaldırı yaptılar. Bir gecede 600 arkadaşımız operasyonlar ile alındı. 24 kişi de tutuklandı. 3-4 gün arayla 8 arkadaşımızı aldılar 7'si tutuklandı. Servis beklerken, işlik zaman 3 kişiyi tutukladılar; en son Özgür Karabulut başkanımız tutuklandı. Eksik kaldık çalışmalarda, ama ilerleyen zamanda yaptığımız mücadele ile özeleştirilerek vereceğimizin sözünün veriyoruz. İnsanlar arası ayırım var. Şantiyede uyurken başka bir işçi tarafından yakalabiliyor insanlar. Sopa ile yatıyor Kürt-Alevi arkadaşlar. İş cinayetleri politiktir diyoruz. Biz de bunun önüne geçmek için yaşamın her alanında el ele omuz omuza örgütlü davranıp birleşip kazanacağız. 3. Havalimanı işçileri adına bize söz verdiniz, bu çok onur verici. Sınıf mücadelesiyle Kürt özgürlük hareketini birleştirirsek, kadın mücadelesini birleştirirsek, devrime varacağız diyorum. İşçilerin tek kurtuluşu devrimdir” dedi.

Yine bir havalimanı işçisi olan Bilal Tan ise “25 Ağustos'ta işe başladım. Benim firmamda pek sorun yoktu barınma ve yemek şartları nedeniyle 11 arkadaş eylem yaptık Koşullar basılarak alındı işçiler. Daha sonra hastane inşaatına geçtim. Yemekler çok kötüydü. Yazılı sözlü dile getirdik, sonra boş tablodu yere attığımız için işten atıldık” dedi. Osman Üney de, “işsiz kalma korkusu, tutuklanma korkusundan dolayı işçiler örgütlenmekten çekiniyorlar” dedi.

İstanbul'da bir fabrika işçisi olan Hıdır Devrim söz aldı, “Fabrika işçisiyim. Biz işçi sınıfının sorunları ortaktır. Biz korkularımızı yenemezsek örgütlenemeyiz. Örgütlenmeden korkuyoruz, oysa yaşam içinde herkes örgütlü zaten, işçiler neden örgütlenemiyor? Soma katliamı yaşadığımızda gittik, oraya bir yaşlı amca çıkıp, 'örgütleniyorsan devrimci örgütlenme olmaz' demişti. Ne aradığımızı bilmemiz lazım. Hayat içinde net olmadığımız zaman savruluruz. 16 yaşında kızım var; devrimci yetiştirmek istiyorum. Herkes mücadeleyi çocuğundan, ailesinden uzak tutmaya çalışıyor. Bir komünist işçi ola-

rak mücadele eden tüm işçi yoldaşlarımıza diyorum, yaşam devam ettiği sürece bir işçi bir komünist olarak içinde olacağım.” dedi.

Ardından söz alan gıda üretim işçisi Ali Aysel, “stratejik davranmalı, örgütlenmeliyiz” dedi.

Emekli Tekel işçisi Yılmaz Ekşi, “Dostlar arkadaşlar sınıf kardeşlerimiz, emeklerinden ötürü Devrimci İşçi Komiteleri'ne teşekkür ediyorum. Uzun zaman işçi toplantılarını takip ediyordum, genç işçilerin bize yol gösterdiği bir toplantı oluyor burada. Babam da işçiydi, çocukları da işçi. Genç işçilerin devrim yolunu gösterdiğini görünce epey heyecanlanıyorum. İzmir aslında zengin görünüyor, ama yoksulluk tavan yapmış burada da. Üç komünist işçiyi anmadan geçmek istemem. Madem yolunuz devrim yolu, Seyit Konukları, Necati Vardarları anmadan geçemem. Onlar Denizlerin yolundan da devam etti. Biz de onların yo-

lundan devam ediyoruz. Bugün mücadelede Kürt Halkının yiğit savaşçılarını, zindanları, Leyla Güven'i anmadan geçemem.

Kapitalizmin yıkılmakta olduğunu herkes görüyor ama bu kendi kendine çöknecektir. Bu hastayı mezara gömecek bir sınıfa ihtiyacı var. Kapitalizm yıkacak devrimin bir öznesi, bir devrimci parti olmaz. Sendikalar ekonomik örgütlülük kanalıdır. Komite ve konseyler yarının yönetim iktidarı evet, ama bir ülkede devrimci durum varsa, bir devrimci parti önüne başat hedef olarak devrimi koymalıdır. Son sözlerim, 'Yaşamın İşçilerin Mücadele Birliği', 'Fabrikalar Tarlalar Siyasal İktidar Her Şey Emeğin Olacak'.”

Ardından işsiz bir arkadaş kürsüye geldi, “Bir arkadaşım okumak için Kürdistan'dan buraya geldi. Ailede 4 okuyan vardı, o arkadaşım her sabah 06.30'da büyük bir restorana gidip buluşukluk yapıyordu. Bir genç insan okumak için illa çalışmamalıdır. Ücretsiz eğitim alması gerekmez mi” diyerek yaşadıklarını anlattı.

İSİG Meclisi gönüllüsü olarak gelen işçi bir mühendis, işçilerin kötü çalışma

koşullarından ve İSİG Meclisi'nden bahsetti. “Dünyada çalışırken ölenlerin sayısı savaşırlan ölenlerden daha fazla. Biz biliyoruz ki kuralızsız güvencesiz çalışma örgütlülük önündeki engeller bunları neden ölüyor. Her geçen gün başka arkadaşlarımızın haberlerini alıyoruz yaşadığımız evler; avm'ler işçi kanlarıyla beslendi.” dedi.

Duygu Bulutoğlu ise gelerek işsizler adına konuştu.

Ali Ekber Erarslan da belediyede işçilerin yaşadığı zorlukları anlatarak, eski taşeron şirketlerinden belediyeye geçişlerin çalışma koşullarını daha da zorlaştırdığını söyledi.

“İnsan yakmanın bile zaman aşımı var. Çocuklara toplu tecavüzün bile cezası yok, ama bizler fişlendik. Ben aynı zamanda sendikal mücadele yürütüyorum. Şu anda sendikalar işçilere ihanet ediyorlar. 1 Mayıs'ta Taksim'e sirtlarını döndürüp Bakarköy'e gidiyorlar; işçi sınıfına ihanet ediyorlar. Bu politikaları şiddetle kınıyo-

'Arkadaşlar' dedim 'ben bu akşam Gündoğdu'ya gideceğim' dedim, 'var mı gelen?' Hepsini geliyordu. Gezi'nin en büyük eksikliği sınıfın olmamasıydı. Şarteli indirebilseydik çok başka olacaktı. Ve soruyorum; 'bu sefer öyle olmaz' diyorlar.”

Fabrika işçisi Seçkin, otomotiv sanayi işçileri adına konuştu ve “Sendikaları tasfiye etmeden, ama fabrikalarda sendikaları da kapsayan ve onu aşan örgütlenmelere girişmeli. Herkes kürsüye çıkıp bir şeyler söyledi, işçi sınıfının mücadelesi, asıl olarak iktidarı alma mücadelesidir. Sendikalara baktığımızda havalandırma sorunu ile ilgili, kemer ile ilgili şeyler konuşurken önümüze, bizim hedefimiz, işçi sınıfının hedefi iktidarı almak olmalıdır” dedi.

Gazetemiz adına söz alan Vefa Serdar, “Hepimiz bir umut arayışındayız. Umud nerede? Umud insanda, işçi sınıfında” dedi. “Bir şarkının sözlerinde denildiği gibi 'bak işçi tulumu giymiş umut' diye vurgu yaptı. “İşçi sınıfı bizim geleceğimiz diyoruz, işçi sınıfı ayağa kalktığında herkes onları takip eder; tekil eylemler burjuvaziyi yıkmak için yeterli değil, koordineli hareket edilmeli. Bir yerde tek bir işçi bile çalıştığı koşullara isyan ediyorsa, kapitalizme isyan ediyor. Eğer bir yerde bir işçi mücadele ediyorsa, orada olmalıyız. Sendikaların görevi, sadece sömürüyü sınırlandırmadır. Oysa devrimin partisinin etrafında örgütlenmenin zamanı geldi” dediği konuşmasının ardından, Şakran Zindan'ında bulunan Leninist tutsak Musa Karataş'ın gönderdiği mesaj okundu. Mesajda “Eski düzene karşı çıkan, ona karşı her noktada savaşan ve alaşağı edecek olan yalnızca işçi sınıfıdır ve işçilerin devrimci sınıf partisidir. İşçilerin kurtuluşu işçilerin kendi eseri olmalıdır. İşçiler kendi kurtuluşlarını gerçekleştirmek için kendi devrimci sınıf partisinde birleşmelidir” denildi.

Konuşmaların sonunda, tüm forum boyunca işçilerin önerileri madde madde okundu.

“Sendikaları aşan komite konsey kurulması önerisi;

Ulusal, etnik bir ayırım değil birleşik bir mücadele;

İş kolu ayırımı yapılmaksızın güç birliği yapılması;

Sendika yönetiminde yer alınması;

Beyaz yaka-mavi yaka birleşmesi;

Üretim araçları işçilerin eline geçmesi gerektiği...” söylendi.

Getirilen önerilerin herkesçe onaylandığı forumda, Haziran ayında Serbest Kürsü'nün yeniden ve daha güçlü toplanması gereği üzerine duruldu.

Etkinlik, hatıra fotoğrafı çekilmesi ve hep birlikte 1 Mayıs Marşı'nın söylenmesi ile sona erdi.

Haziran ayı sonunda yeniden buluşmaya karar veren işçilerin sunduğu tebliğleri, önümüzdeki sayılarda yayımlayacağız.

KILIÇDAROĞLU VAKASI

Taylan Işık

Milli Savunma Bakanı olacak adam, eline mikrofonu almış, “değerli arkadaşlar”ına; sağdan soldan devşirmiş tosuncuklara yani, sesleniyor: “Mesajınızı verdiniz, artık burayı boşaltabilirsiniz” Yanisi şu: Bu kısa metrajlı filmde figüranlar sahneden çekilsin, başrol oyuncularını devrededir artık.

Hemen aynı akşam, Devlet Bahçeli, hani şu Türkçe konuşma özürü fasist sahne alıyor ve Kılıçdaroğlu'na yumruk atan, Savunma Bakanı'nın “değerli arkadaşlar”ı, tosuncukları değil, yumruk yiyen Kılıçdaroğlu'nu hedef alıyor: “Bir yere gideceksen önce nereye gittiğini araştır” diyor ve tatile çıkmasını tavsiye ediyor. Türkçe meali, sahneden çekil demeye getiriyor.

Arkasından dinci fasist iktidarın SS'i boy gösteriyor ve “CHP ile HDP arasındaki yakınlık ortada” diyerek, dinci fasist tosuncukların arkasında durduğunu ortaya koyuyor.

Oysa, mafyanın öldürttüğü adamın cenazesine katılıp mezarının başına çelenk koyması, bir iki gözyaşı da damlatması misali, burjuvaların dövdürttüğü adama geçmiş olsun dileklerinde bulunup olayı tel'in etmesi adettendi.

Dinci-faşist iktidar, şimdi bu iki yüzünlük perdesini yırtıp atmış görünüyor. Kılıçdaroğlu'na saldırı, açıktan or-

ganize edilmiş, planlanmış ve uygulamaya konmuştur. Bununla bir mesaj verilmeye çalışıldığı açıktır. Ama en azından bunun kadar önemli bir mesaj da dinci fasist iktidarın bu olayın arkasında olduğunu gizleme ihtiyacı duymamış olmasıdır.

Peki mesaj nedir ve kimedir? Mesaj Kılıçdaroğlu'na mı? Bu, akla getirilmesi gereken en son ihtimaldir. Çünkü tüm yaşamsal meselelerde her zaman dinci fasist iktidarın arkasında duran, ona destek veren Kılıçdaroğlu'na mesaj vermek için bu yol hem gereksiz hem de toplumsal maliyeti olan bir yoldu.

Mesajın ne olduğunu ve kime olduğunu ancak dinci fasist iktidarın, tek elci sermaye egemenliğinin varlık koşullarına bakarak anlayabiliriz. Bunları, böylesi kısa bir yazıda ancak şöyle özetleyebiliriz:

1-Dinci-faşist iktidarın

dinci-faşist kitleleri, aynı anlamda gelmek üzere, karşı-devrimin kitle tabanı çözülme sürecine girmiştir.

2-Dinci-faşist iktidarın

toplumdaki kitle desteği hızlı bir düşüş içinde.

3-Emekçi sınıflar, Kürt halkı, gençlik, kadınlar ve kentlerin ilerici-demokrat kitleleri arasında dinci-faşizme karşı öfke giderek artıyor.

4-Belki de tüm bunlardan önemlisi, Türkiye emekçi sınıfları ile Kürt halkı ve kentlerin ilerici demokrat kitleleri arasında bir yakınlaşma, birlikte hareket etme isteği, şoven önyargıları kırma yönünde güçlü bir süreç başlamıştır.

5-İstanbul belediyesi, azımsanmayacak bir karşı-devrimci fasist kitleyi bir arada tutmanın arpalığı olarak kullanılıyordu. Louis Bonapart'ın askeri ve insanları kendine bağlamak için “puro ve şampanyayı, soğuk tavuk ve kaz etlerini, sarımsaklı sosisleri” etkili birer araç olarak kullanması gibi, bunlar da, karşı-devrimin kitle gücünün bir arada tutacak çimentonun belediye arpalığından dağıtılacak kemikler olduğunu yılların tec-

Dinci-faşist iktidara karşı etkili mücadeledenin ve devrimci mücadeleyi ileri taşımının yolu ise, CHP'in kuyruğuna takılmaktan değil, dinci-faşist iktidara sokakta, devrimci kitle eylemleriyle meydan okumaktan, iki ülkenin emekçi halkları arasında mücadele birliğini güçlendirmekten geçer.

rübesiyle öğrenmişlerdi. Şimdi bu araç, tümünden olmasa bile kısmen avuçlarının arasından kayıp gidiyordu.

Dinci-faşist iktidar, tüm bunların önüne geçmek için;

a- Kılıçdaroğlu'nun omuzları üzerinden kentlerin ilerici, demokrat kitlelerine, emekçi sınıflara, katliamlar dahil her yola başvuracağı mesajı vererek onları terörize etmeye;

b- Türkiye emekçi sınıfları, kentlerin ilerici-demokrat kitleleriyle Kürt halkı arasına kama sokmaya; iki ülkenin halkları arasına, sosyal-şovenizmi kışkırtarak düşmanlık tohumları ekmeye;

c- Yine sosyal-şovenizmi kışkırtarak kendi karşı devrimci kitleleri arasındaki tutucu çimentoyu güçlendirmeye;

ç- Dinci-faşist iktidara kin ve öfke besleyen emekçi sınıflara, Kürt halkına, kentlerin ilerici demokrat kitlelerine “Madımak” türü katliam tehditleriyle gözdağı vermeye;

d- Bir arpalık olarak İstanbul belediye başkanlığını geri almaya çalışıyor.

Bütün bu tablo içinde Kılıçdaroğlu, gelenin giderinin ensesine tokat attığı bir zavallı durumdadır. Sözüne etmeye bile değmez.

Dinci-faşist iktidarın bu adımı karşısında ne yapmalı? Sosyal reformistler,

en kolay yoldan, Kılıçdaroğlu'na saldırı bahanesiyle CHP'nin arkasında kuyruğa girmeye; burjuvaziye uzlaşma mesajları vermeye dünden teşneler.

Dinci-faşist iktidara karşı etkili mücadeledenin ve devrimci mücadeleyi ileri taşımının yolu ise, CHP'in kuyruğuna takılmaktan değil, dinci-faşist iktidara sokakta, devrimci kitle eylemleriyle meydan okumaktan, iki ülkenin emekçi halkları arasında mücadele birliğini güçlendirmekten geçer.

Dinci-faşist iktidarın tehditleri boştur; ne Maraş, ne Madımak, ne Çorum katliamlarını tekrarlayacak gücü ve cesareti var. Dinci-faşist iktidar, linç olayları tertipleyecek durumda da değil. Haziran Halk Ayaklanması hayaletinin soluğunu ensesinde hissederken bunların hiç birine kalkışamaz. Kılıçdaroğlu'na saldırı olayını da son derece organize ama bir o kadar da kontrollü yaptıkları; belli sınırlar içinde tutmaya çalıştıkları açık. Bu, onların korkularının ve güçsüzlüklerinin ifadesidir; başka bir şeyin değil. Korkarken korkutmaya; korkuturken korkularını gizlemeye çalışıyorlar; hepsi bu.

Şimdi devrimci kitle eylemlerini daha da geliştirmenin ve faşizmle andığı dilden konuşmanın zamanıdır.

İŞÇİ TEMSİLCİLERİ KONSEYİ GİRİŞİMİ HAZIRLIK KOMİTESİ

İşçi Temsilcileri Konseyi Girişimi Hazırlık Komitesi, 28 Nisan'da İzmir'de yapılan "Kriz ve İşçi sınıfının Çözümleri" serbest kürsüsüne katılan aşağıdaki 19 iş kolunda çalışan işçilerin önerileri ve onayıyla kurulmuştur.

Serbest kürsüde yapılan öneriler ortaklaştırılmış ve aşağıdaki kararlara bağlanmıştır:

1-Sendikaları devrimci tutuma zorlayan, sınıfın tüm unsurlarını kapsayan komite ve konseylerin örgütlenmesi ve yaygınlaştırılması tüm işçilerin görevidir.

2-Ulusal ayrımcılığa, işkolu/işsiz sınırlandırmalarına ve kafa-kol emeği ayırımına karşı mücadele işçilerin görevidir.

3-İşçi sınıfının bağımsız ve militan mücadelesinin örgütlenmesini temel

alır.

4-Toplumun ve doğanın kurtarılması mücadelesinde işçi sınıfının teorik ve pratik olarak öncülüğünü kabul eder.

5-İşçilerin kendileri hakkında bizzat kendilerinin söz söylemesi ve karar almasını tavizsiz savunur. İşçi sınıfının siyasal öncülüğünü kabul eder.

6-Eyleme geçen sınıfın tüm bileşenlerini desteklemeyi görev bilir.

7-İşçi ve emekçilerin ekonomik ve demokratik haklar mücadelesinde sonuç alıcı mücadele biçimlerini benimser.

8-İşçi sınıfının devrimci örgütlenme, devrimci bilinç, devrimci eyleminin örgütlenmesi ve sınıfın tam kurtuluşu için tüm işçileri göreve çağırır.

**Gıda Üretim işçileri,
Belediye İşçileri,
Maden İşçileri,
Taşıma Kargo işçileri,
Plastik Sanayi işçileri,
İşsiz işçiler,
Tekstil İşçileri,
Göçmen işçiler,
Ayakkabı Sanayi işçileri,
Ağaç ve Mobilya işçileri
Saya işçileri,
Tarım işçileri,
Otomotiv Sanayi işçileri,
İşçi Avukatları,
Temizlik İşçileri,
Metal İşçileri,
Malzeme Üretim işçileri,
Basın işçileri,
İnşaat İşçileri.**

KRİZ VE İŞÇİ SINIFININ ÇÖZÜMLERİ: TEBLİĞLER-1

Merhaba işçi kardeşlerim, Çocuk denecek yaştan beri işçiyim.

Oto boyacılığında kahveciliğe, kargo işçiliğinden AVM'ye, ağaçtan metale farklı iş kollarında çalıştım. Şimdi büyük bir fabrikada metal işçisiyim. Çalıştığım fabrikaların büyük bir kısmında süren örgütlenmelerin içinde oldum ya da işyerlerindeki işçi arkadaşlarımla işyeri sorunlarına karşı fazla çalışma, güvencesizlik, iş kazalarına karşı mücadele, sendikal örgütlenmelerin içinde oldum. Sendika örgütlenmesinde işten atıldık.

Neden atıldık 35 kişi? Daha önce yaşadığımız sendikal deneyimimiz sendikacılara yansıtılmış. Sendikacılar beni buldu, yaklaşık 3 saat konuştuk ve üyeliklerin başlaması için doğru zaman olmadığını paylaştım. Ücret zam artışlarının beklenen düzeye gelmeyeceğinden zam zamanının beklenmesini önerdim. Nitekim dediğim gibi oldu, ücret zamları çok komik kaldığı için işçilerin çoğunluğuyla hareket ettik. Plansız şekilde iş durdurma eylemi yaptık. Yüzünü çok az gördüğümüz patron ve tayfası geldi. Patron, müdürleriyle toplantı yaptı, işçileri dikkate almadı. İşçiler olarak biz de bu tavra karşı

bizi dikkate almayacaklarını anladık. İki gün içinde 80 üyelik gerçekleşti. İlk işgünü de 35 kişiyi işten attı ve sonra peyderpey çıkış oldu.

Yaklaşık 1 yıl süren UPS kargo direnişisi olarak eylemin sonuna kadar mücadeledenin içinde yer aldım. Buradan edindiğim deneyim ve birikim gittiğimiz diğer fabrikalarda bizlere yardımcı oldu. Farklı iş kollarında kazanımla sonuçlanan çalışmalarımız olduğu kadar sonuç alamadığımız, toplu işten atılmalarla sonuçlanan mücadele deneyimlerimiz de oldu. Ancak tüm bu mücadeleler bizlere yeni deneyimler kazandırdı. Sendikalarda örgütlendik, işyerlerinde farklı araçlarla örgütlendik. Şimdi baktığımda iş kolu ayrımı gözetmeksizin tüm işçileri bir araya getirecek, bizlere vahşi sömürden kurtulma savaşında yardımcı olacak, özgür işçiler olma yolunda bizleri birleştirecek komitelere ihtiyacımız var.

Birleşerek kazanacağız!

Metal İş kolunda Sendikalı Bir İşçi

Merhaba Dostlar,

Ben toplu sözleşme döneminde, daha yüksek bir toplu sözleşme için arkadaşlarımla birlikte çalışma sürdürdüm. İşçilerin komitelerde örgütlenmesini savunduğum ve o komitede olduğum için toplu sözleşme döneminde işten atılan UPS işçilerinden biriyim.

Uzun süre işsiz kaldım. İşsizliğin insanı nasıl da, söylediği gibi, hayatı kovan bir şey olduğunu yaşadım. Çok uzun işsiz kaldıktan sonra bir iş

buldum. Bugün çalışıyorum, ama yarın işsiz kalmanın kabusunu görüyorum. Ne kadar çalışsam da ailem ve kendim için insan onuruna yakışır bir hayat sağlayamayacağımı biliyorum.

Bu hayat pahalılığında borçtan harçtan başka bir şey yok bize. Örgütlü işçiden yalnızca patronların değil, sendika bürokratlarının da korktuğunu görmüş, bedelini ödemiş işçilerden biriyim.

Sendikaların talimatıyla kurulmadıkları, işçilerin kendi iradeleriyle kurdukları ve sadece işçilerin çıkarlarını savunarak örgütlendikleri ve kararlar alıp bunları hayata geçirdikleri için komitelerden korkuyorlar. İşçilerin gerçek temsilcilerini özgürce belirleyip onlara hesap soran komitelerin sendika ve bürokratlarının öfkesini nasıl çektiğini, bu komiteleri yok etmek için neler yaptıklarını gördük. Aynı zamanda komitelerin, biz işçileri nasıl daha ileri ta-

şıdığını, bilincimize yaptığı katkıyı gördük. Komitelerin, işçilerin gerçekten özgür olduğu yer olduğunu gördük.

İşçi arkadaşlar, bu kürsünün kurulması bizim önümüzü açıyor. Önümüzde zorlu ve uzun bir yol olduğunu biliyoruz. Ancak birlik olursak, işçilerin ve tüm ezilen halkların çıkarlarını savunabiliriz. Burada bulunan tüm iş kollarının, işsizlerin birlikte ve bağımsız örgütlenmesi bizler için tek kurtuluş yoludur. Bizim çıkarlarımızı bizden başka kimse bizim kadar savunamaz. Sendikalarda ve tüm başka örgütlerde, iş yerlerinde komitelerin bağımsız olarak örgütlenmesi ve bunların birbiriyle bağlarının kurulması hepimizin görevidir.

Ya bir yol bulacağız ya bir yol açacağız. Kendimiz ve ailelerimiz için, tüm toplum için kendi yaratan ellerimizle güzel bir gelecek yaratacağız.

Ayakkabı Sanayii İş Kolundan Bir İşçi

LENİNİZME GERİ DÖNÜŞ: KOMİNTERN'İN 100.YILDÖNÜMÜ-2

Ölmekte Olan Kapitalist Sisteme Son Vermek İçin Son Kavga

GEVİRİ

Küresel kapitalist ekonomi yavaşlıyor. Bazıları tarafından ileri sürülen "ABD ekonomisinin bir şekilde dünya ekonomisinin başaşağı gidişinden bağımsız" olduğuna dair iddialar, gerçekler tarafından her gün boşa çıkartılıyor. Birkaç ay öncesine kadar kapitalist bankerler ve politikacılar -özellikle ABD'dekiler- ekonomik krizin büyüklüğünü inkar edebiliyor, önemsizleştiriyor ya da örtbas edebiliyordu. Artık bunu yapamıyorlar.

Bir diğer dünya çapında finansal pazar çöküşünün kaçınılmazlığı, Wall Street'te ve tüm mali sermaye sisteminde görülüyor. Küresel yavaşlama, böyle adlandırılacak olmasına rağmen gerçek bir durgunluk değil. Geleneksel olarak durgunluk, bir iyileşme ve daha sonra ekonomik aktivitedeki bir genişlemeden sonra gelen döngüsel bir fenomendir. Altın alta olan devresel olaylardan çok daha ciddi olan bir krizi yansıtıyor. Toplaşan ekonomik fırtına, sürekli bir sistemik krizin ürünüdür; kaçınılmazdır ve kapitalizmin ölümünü haber vermektedir.

Gerçekte, kapitalist finansal sisteminin 2008 krizi, "neredeyse ölüm"ü asla geçmedi. ABD Federal Rezerv Bankasının liderlik ettiği merkez bankaları, finansal sisteme etkili yaşamsal destek sunmak için umutsuzca pazarları trilyonlarca dolarlık paraya boğdular. Trump, ABD pazarlarına çok yüksek vergi indirimleriyle destek verdi. Fakat şu anda merkez bankaları artık mali sermaye için destek sistemini sürdürüyorlar. Bu ne kadar kritiktir?

Mali sermaye, uzunca süreden beri, ekonominin belirleyici sürükleyici

cisi olarak sanayinin yerini aldı. Bu gerçek, ölmekte olan sistemin tanımlayıcı bir özelliğidir. Tabii ki, kapitalist sistem, bu krizlerden çıkmak için düşük ücret, kemer sıkma, süper zenginler için yüksek kar seviyelerini desteklemek için işçi sınıfını sıkıştırmak gibi, denenmiş yöntemleri de kullandı.

Ticaret savaşları, Brexit kadar anlamlı finansal pazarlardaki faiz oranı düşüşleri ya da mali sermayenin şişirdiği muazzam borç balonlarından herhangi birinin patlaması, bunlar krizin belirtileridir ve patlamak için krizlere katalizör rolü oynar. Krizlerin temel nedeni, kapitalist sürekli aşırı üretimin durumudur. "Sürekli" derken, kapitalistleşme tarihinde hiç görülmemiş ölçekte, şu anda varolan aşırı üretimi kastediyoruz. Kapitalizm, tarihinin birçok bölümünde toplumla bir çok konuda uyumsuzdu. Bununla birlikte, hiçbir zaman şu an olduğu kadar uyumsuz olmadı.

Kapitalist ekonomide yeni teknoloji tarafından teşvik edilen üretici güçlerin görünen büyümesi, kapitalist aşırı üretimi ve sisteme dair, karların düşüşü gibi, sayısız birikmiş problemi daha da büyütme ve kapitalist çarelere karşı daha dirençli hale getirmektedir.

İşçiler ve dünyanın ezilen halkları için olduğu kadar, kapitalistler için de artık normal, tahmin edilebilir ve istik-

rarlı bir periyod olmayacak. Kapitalizm son bulana ve yerini sosyalizme bırakana kadar, çoğumuz için tek kesinlik, giderek yükselen şiddetli ekonomik, politik ve sosyal şoklar tarafından kesintiye uğrayan yaşam koşullarının kötüleşmesidir.

Bu çırpınılara ek olarak, daha büyük ve daha yıkıcı savaşlar ve dünyanın ekolojisine yaşamsal tehdit olasılığı... Gezegeni koruma amacıyla yarışmak için zaman tükeniyor; ekolojik tehdit, ayrılmaz bir biçimde kapitalizmle bağlantılıdır. Ölümcül bir şekilde hasta olan ka-

pitalist sistem, varlığımızı harab etse, felce uğratsa ve tehdit etse de, kendi kendine tamamen ölmeyecektir. Kapitalizm, hangi temelde ve ne pahasına olursa olsun kendisini yenilemeye çalışacaktır; eğer işçiler ve dünyanın ezilenleri bu sistemi mezara gömmeyi başaramazsa. Hareket olarak, radikal biçimde yeniden düşünmekten ve kapitalizmi sona erdirmek için zamanı kısaltmaktan başka seçeneğimiz yok.

İşçi Sınıfının Yaklaşan Ayaklanması- İsyan Çöktürüldü!

Her kıtada büyük grevler içeren işçi sınıfının gözle görülür yükselişine dair kanıt var. ABD'de bir yıl önce Batı Virjinya'da yeni bir militan dalga'yı başlatan eğitim emekçileri, Batı Virjinya'da, Kolarado'da, Kaliforniya'da ve başka yerlerde hala hareket halinde.

İşçi sınıfının günlük mücadelesi ile sosyalist devrimin maksimum programı arasında bir çelişki yoktur. Harekette, daha yüksek ücretler için, daha iyi çalışma koşulları ve diğer temel emek taleplerine yönelik mücadeleyi devrime hazırlama hedefiyle çelişkili görme eğilimi var; oysa bu böyle değil.

İşçi sınıfının geniş kesimleri, her zaman öncelikli olarak acil talepler için mücadeleye cevap verecektir. Aynı zamanda, işçi sınıfının en radikalleşmiş kesimleri- kriz derinleştiçe sıçramalı bir şekilde büyüyen kesimler- sadece

devrimci bir programı kucaklamaya hazır değildir, aynı zamanda onda ısrar da edecektir. Eğer hareketimiz sınıfımızın en çok radikalleşmiş kesimlerinin beklentilerini karşılamaya hazır değilse, onlar üzerindeki etkimizi kaybederiz. Bu trajik bir hata olur.

Devrimciler, işçi sınıfı için pratik, kısa erimli stratejilere sahip olmalı. Fakat, aynı zamanda küresel sınıf mücadelesi ve sistemin krizi konusunda da geniş bir bakışa sahip olmalıydılar. Bu sadece başarısızlık ve kafa karışıklığı yaratabilen aşırı sol fantezileri benimseme konusundaki hüsrana ve sabırsızlıktan kaçınmak anlamına gelmez. Fakat, geçmişe bağlı kalmak yerine geleceği düşünmek anlamına gelir.

Kendimizi işçilerin ayaklanmasıyla hızla gelişeceği yönündeki tahminlerimize dayandırmayız; çünkü bu bilinemez. Diğer yandan, uzun süren gerileme ve yenilgilerden çıkıp gelen yaşlı kuşakların deneyimlerinden de aşırı derece etkilenmemeliyiz çünkü işçilerin arasında yakın bir gelecekte ciddi bir devrimci gelişimin olmayacağına dair düşünceler olabilir.

Gelecekteki küresel sınıf mücadelesinin gelişimine yönverecek koşullar, kısmen önceki dönemlere benzer ancak tamamen farklı olacaktır. Niye? Çünkü kapitalizmin üretici güçlerinin düzeyi, tamamıyla değişiyor. Bu, işçi sınıfını ve sınıf mücadelesinin akışını yöneten diğer her şeyi sürekli değiştiren veya etkileyen bir gerçektir.

Larry Holmes

21 Şubat 2019 / Workers World

Çeviri Kolektifi

Borotba: Özgür Sosyalist Ukrayna Savaşımız Sürecektir!

GEVİRİ

Ukrayna'da Borotba Union'ın (Mücadele Birliği) seçimlere ve 1 Mayıs'a dair yaptığı açıklamayı yayımlıyoruz.

"21 Nisan seçimlerinde Poroşenko rejiminin yenilgisi, biktirici milliyetçi propaganda ve neoliberal reformlara dayanan bir iktidarın olağan akıbetiydi. Ukrayna halkı vatansever söylemin ardına gizlenen yozlaşmış yetkililere güvensizliğini dile getirdi.

Başkan Poroşenko dil konularındaki milliyetçi sloganların yanı sıra militarist söylemle bezenmiş kampanyasını, tek bir devlet dini oluşturma çabasıyla kilise meselelerine müdahale etmek üzerine kurdu.

Seçim sloganı "ordu, dil, inanç" seçmenlerin sadece yüzde 25'inden destek buldu. Bunun Ukrayna tarihindeki görev başında bir cumhurbaşkanı için en büyük hezimet olduğu belirtilmeli! Bu kadarcık oyu bile ancak toplumda korku yaratarak, sol örgütleri yasaklayarak, medyayı kontrol altına alarak ve kirli siyasi hilelere başvurarak alabildiler.

Bütün bunlar Ukrayna halkına geleceğe dönük iyimserlik ve güven veriyor.

Ne yazık ki halk arasında iyimser havaya rağmen Ukrayna zor bir dönemle karşı karşıya. Sıradan insanların gözünde Vladimir Zelenski sadece bir oyuncu ve komedyen; fakat gerçekte o bir multi-milyoner, en zengin üreticilerden biri ve bir offshore şirketinin sahibi. Rezil oligark Igor Kolomoyski'nin ortağı ve yakın arkadaşı.

Zelenski en büyük Ukrayna burjuvaları için bir uzlaşma figürü. Oligarklar uzun süredir parlamentonun rolünün güçlendirilmesine karşı sınırlı yetkileri olacak bir "teknik" başkan hayali kuruyorlardı. Oligarklar aralarından birinin diğerleri aleyhine güçlenmesinden korkuyorlar; parlamenter cumhuriyeti çıkar dengeleri oluşturacak bir çeşit "seçim kulübü" haline getirmek istiyorlar.

Cumhurbaşkanı Zelenski'nin, değişim beklentisi ve muazzam halk desteğine dayanarak tarım alanlarının satılması, gaz ulaştırma sistemlerinin özelleştirilmesi, kamu şirketlerinin özelleştirilmesi gibi en halk karşıtı neoliberal reformları uygulamaya koyma tehlikesi var.

Mevcut şartlarda ülkede neoliberal yönelime karşı koyabilecek siyasi güç ve partiler yok.

Komünist Parti ve Borotba gerçekte illegal durumda.

Bu yenilenme atmosferinde pek çokları başkan Zelenski'den ülkedeki siyasi ortamı demokratikleştirmesini bekliyor.

Özel olarak:
-Milliyetçi çetelerin ve özel birliklerin silahlılandırılması;
-Siyasi tutukluların serbest bırakılması;
-Ordu ve kanun uygulayıcı kuvvetlerin Nazilerden arındırılması;

-Daha önceki ülke yönetimi tarafından yasadışı ilan edilen muhalif örgüt ve partilerin yasallaştırılması.

Yeni başkanın milyonların beklentilerini karşılayıp karşılamayacağını zaman gösterecek. Öte yandan Mücadele Birliği'nin yasaklanmasına rağmen, gizli servisin basıklarına ve neo-nazilerin tehditlerine rağmen, özgür sosyalist Ukrayna için savaşımızı sürdüreceğiz!

Tüm onurlu insanları seslerini yükseltmeye davet ediyoruz!

Değişim isteyen herkesi özerk gruplarda birleşmeye ve iletişime geçmeye davet ediyoruz!

Milliyetçi propagandadan bıkan herkesi 1 Mayıs'ta kızıl bayraklar altında sokaklarda yerini almaya davet ediyoruz!

Mücadele Birliği Konseyi
(Borotba Union Council)"

Çeviri Kolektifi

ÇOCUK...

Sibel Deniz

2018'de 217 çocuk cinsel saldırıya maruz kaldı...

26 çocuk öldürüldü...

124 çocuk işçi yaşamını yitirdi...

Çalışan çocuk oranı %21,1...

Çalışan çocukların %78'i kayıt dışı...

Cezaevlerinde olan çocuk sayısı 3 bin...

Annesi ile cezaevinde bulunan 0-6 yaşında çocuk sayısı 743, bunların 37'si altı aylıktan küçük...

Dün 23 Nisan Çocuk Bayramı idi...

Hayır, çocuk işçileri, katliamlarını, tacizleri senede bir gün hatırlamıyor, sömürüyü senede bir gün gözler önüne sermiyoruz. Bugün bize bu yazıyı yazdıran, geleceğimizin dediğimiz çocuklarımızın "Çocuk Bayramı"nda dahi yaşadıkları ve geleceklerinin çalınışı...

Çocuk Bayramı... "Dünyada sadece bizim çocuklara ait bir bayrama sahip olduğumuzu" söyleyip övünürken, çocukları boy boy ekranlara çıkarıp, siyasilerin koltuğuna oturturken, canlı yayında bir kız çocuğu, tv'de canlı yayında geleceğe dair hayalinin Köln Üniversitesi'nde Tıp okumak ve Alman vatandaşı olmak olduğunu söylüyor...

Bir çocuğun hayalinin ülkeyi terk etmek olduğunu duyduğumuzda ilk aklımıza düşen, "çocuklar için nasıl bir dünya yarattık biz" oluyor. Nasıl bir cehenneme döndü ki üzerinde yaşadığımız topraklar, gelecek düşleyen çocuklarımızın düşleri buradan çok çok uzakta...

Nasıl bir dünya ve gelecek görüyor ki çocuklarımız, ondan kaçmak istiyorlar...

Aynı saatlerde İstanbul Kanarya Mahallesi'nde 5 yaşında bir kız çocuğu 2 kişinin tecavüzüne uğradığı için yoğun bakıma kaldırılıyor...

5 yaşında...
Kız çocuğu...

Tecavüz...

Yoğun Bakım...

Bu kelimelerin aynı cümle içinde kullanılması dahi dehşet duygusu uyandırmaya yetiyor. Küçük çocuk ve bebek bedenlerinin maruz kaldığı ilk istismar değil, ancak yaşadığı mahallede bir anda insanları sokaklara dökmeye yetti. Olaylar duyulur duyulmaz

çoğunluğu kadın ve çocuklardan oluşan Kanaryalılar, "Çocuğa Uzman Eller Kırılсын", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganları ile sokaklara dolaştı ve Kanarya Polis Karakolu önüne gelerek beklemeye başladı.

Sonraki gün yine karakol önünde idi halk, öfkeli dorukta... Kelimeler kifayetsiz... Sloganlar yükseliyor karakol önünde bekleyen kitleden: "Çocuğa Uzman Eller Kırılсын!"

Çözüm ne?.. Sosyal medyadan yükselen "İdam" çığlıkları mı, başka bir ülkede yaşama düşleri mi?

Ve bunu sadece dinci gerici faşizmle açıklayamazsınız. "Bir kereden bir şey olmaz" diyenlerin yaşanan bu vahşetlerde payı yok mu, elbette var, çok büyük bir payı var. Çocuk yaşta evliliklerin önünü açan düzenlemeler, bebek denecek yaşta kız çocuklarını dahi "kadın" kisvesi altında gösterenler, çocukların işçileştirilmesinin önünü açan emperyalist kapitalist sistem... Hepsi dünyayı çocuklar, kadınlar, işçi ve emekçiler için cehenneme dönüştüren bir bütünün birbirini tamamlayan çarkları...

Çocuk düşlerimizin yaşaması için, çocuklarımızın yaşaması için ilk kırılacak çark kapitalizm çarkı. Tüm gümrümlüklerin kaynağı olan sömürü sistemi... Onun bütün üst yapı kurumları birer birer... Ve inşa etmeye başlayacağız yeniden birer birer, iyiyi doğuruy, yaşanabilecek bir çocuk dünyasını...

Karanlıkların aydınlığa çıkacağı o güne kadar, gerekirse her birimiz yanacağız... Ama çocuklarımızın kırmızı elmalar gibi geleceği o dünyayı kuracağız...

MÜCADELE BİRLİĞİ

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 74 / 8 - 22 Mayıs 2019 / Yaygın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Cem Mehmet SOLHAN / Adres: İskenderpaşa Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürü: Cem Mehmet SOLHAN / Baskı Yeri: Yön Basım Yayın, Davutpaşa Cad. Güven Sanyay Sitesi B Blok 1.Kat No:366 Topkapı - Zeytinburnu - İSTANBUL

www.mucadelebirligi2.net
www.facebook.com/MucadeleBirligiGazetesi
www.twitter.com/mucadelebirlig2

info@mucadelebirligi.net
mucadelebirligi@gmail.com
mucadelebirligi@hotmail.com

YAŞASIN 1 MAYIS / BİJİ YEK GULAN

TAKSİM:

Sabah saatlerinde muhabirimizin gözaltına alınması ile başladı polislin Mücadele Birliği'ne yönelik kuşatması. İçişleri Bakanı'nın "ekmek almaya bile kimse gitmeyecek" dediği Taksim'di söz konusu olan!

Buna rağmen Cumhuriyet Caddesi Taksim Meydanı girişinde Mücadele Birliği Platformu üyeleri "Yaşasın 1 Mayıs" yazılı pankart açarak "Yaşasın 1 Mayıs - Biji Yek Gulan" sloganları attı.

Mücadele Birliği imzalı pankart açan Nurten Karahancı, Ezgi Karahancı, Gamze Nihal İyidoğan, Tuğba Acar ve muhabirler Özlem Oral, Burak Öztemel gözaltına alındı.

Gözaltına alınanlar aracı "Yaşasın 1 Mayıs / Biji Yek Gulan" sloganları attılar. Ve 1 Mayıs Marşı söylediler. Gözaltına alınanlar, bir süre aracı ters kelepçeli bekletildikten sonra Karaköy Polis Karakoluna, ardından da Gayrettepe Güvenlik Şube'ye götürüldüler.

Sabah erken saatlerde Taksim'e gözaltına alınan Hıdır Devrim ve Süleyman Çakmak da Vatan Caddesi'ndeki Terörle Mücadele Şube Müdürlüğüne götürüldüler.

İZMİR

İzmir'de Gündoğdu Meydanı'nda yapılan 1 Mayıs kutlaması son yılların en kitlesel ve coşkulu kutlaması oldu.

Üç arama noktası, alana ulaşımı hayli yavaşlattı. Yürüme güzergahı çok uzun olmadığı halde yaklaşık üç saatte alana ulaşabildik.

Yürüyüş yolunda düzenleme o kadar kötüydü ki, DİSK ve KESK kortejleri bizim kortejimizin kenara çekilerek geçmesini gerektirdi.

Bu sendikacıların istemediği bir durumdu. Sloganlarımız, bildirilerimiz, pankartlarımız ve bayraklarımızın arasından geçen işçi ve emekçilerin yönünü değiştirmekte hayli geç kaldılar.

"Taksim'de Düşene Dövüşene Bin Selam" ana sloganımızdı, tıpkı pankartımız gibi. "Leyla Güven Yalnız Değildir" sloganını Kürt halkından dostlarımızla birlikte attık. Yürüyüş boyunca kortejimize, sloganlarımıza katılanlar dikkat çekiciydi.

Alana mitingin başında gitmiş olan pankart ve bayraklarımız bütün kitleyi karşıladı. Kortejimiz alana ulaştığında ise "Devrim İçin Savaşmayana Komünist Denmez" diyen Fidel'in sözleri neredeyse çıkılması imkansız mermer bloka gençler tarafından asıldı. Alandaki yüzlerce kişi Fidel'in pankartıyla ve Deniz'in bayraklarıyla fotoğraflar çekirip sosyal medyada paylaştı.

İstanbul'da Taksim Meydanı'nda pankart açan Mücadele Birliği Platformu üyelerinin gözaltına alınması üzerine "İstanbul'da 1 Mayıs Alanı Taksim'dir, Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak" sloganları atıldı ve kuşlamalar yapılarak gözaltılar protesto edildi.

Miting boyunca Taksim bildirilerini ve 6 Mayıs Denizlerin anması ile ilgili kuşlarımızı dağıttık.

Miting Kardeş Türkülerin konseriyle tamamlandı.

ADANA

İşçi sınıfının mücadele, birlik ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta Adana'da Mimar Sinan Amfisi'nden Uğur Mumcu Meydanı'na yürüyüş gerçekleştirildi. 1 Mayıs'a katılanlar yürüyüş öncesi iki farklı arama noktasında üstleri aranarak alana geçtiler. Arama noktasından orak çekiç tişörtü ile alana geçmek isteyen bir kişi, "polise hakaret" iddiası ile gözaltına alındı. Polis üzerinde DTK Eşbaşkanı Leyla Güven'in bulunduğu rozeti taşıyanları alana almadı.

Bizler de Mücadele Birliği Platformu ve Devrimci Öğrenci Birliği olarak üzerinde "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emegin Olacak" yazılı pankartımız, DÖB ve Mücadele Birliği bayraklarımız, Deniz tişörtlerimizle kortejimizi oluşturduk. Her 1 Mayıs'ta 77 ruhuyla Taksim'i zapt eden Leninistlere "Taksim'de Düşene, Dövüşene Bin Selam!", "Taksim Kızıldır, Kızıl Kalacak" sloganları ile selamladık. Açlık grevindeki Leyla Güven'i, Gebze'de nöbette olan anneleri de andık ve "Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük" diyerek zindanlardaki devrimci tutsakların özgürleşmesini dile getirdik. Yürüyüşün bitmesi ile Uğur Mumcu Meydanı'na geçtiğimizde ise kitlenin yoğun ilgisi ile karşılandık.

Yürüyüş sonrası Uğur Mumcu Meydanı'ndaki miting, 1 Mayıs marşı eşliğinde saygı duruşu ile başladı. Mitingde ilk olarak Adana 1 Mayıs Tertip Komitesi Başkanı Tonguç Özkan konuşma yaptı. KESK MYK Üyesi İlhan Yiğit, cezaevlerinde açlık grevinde olan tutukluların durumlarına dikkat çekti. Ardından EYT Adana Şube Başkanı Ali Ulutaş ve milletvekilleri konuşmalarını yaptılar.

Konuşmalar ardından 1 Mayıs yerel sanatçıların seslendirdiği ezgilerle kitlenin halaya durmasıyla son buldu.

ANTAKYA

Antakya'da 1 Mayıs kutlamaları Sümerler Mahallesi'nde Doğu Okulları önünde başlayan toplanma ve Şükrü Güçlü Bulvarı'na yürüyüş ve burada yapılan mitingle kutlandı.

Yürüyüş başlamadan önce toplanma sırasında polis kontrol noktasında, bazı pankart ve dövizlerin yasaklı olduğu ve alana geçirilemeyeceği söylendi. "Tercit Kaldırılın Leylalar Yaşasın" ve "Biz Geziçiyiz Siz Gidici" yazılı pankartların alana girişine izin vermeyen polis, 8 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınan 8 kişiden 7'si gece geç saatlerde serbest bırakılırken, 1 kişinin ise ertesi gün savcılığa çıkarılacağı belirtildi.

Şükrü Güçlü Bulvarı yakınındaki alanda yapılan mitingde sendikalar ve meslek örgütleri tarafından kıdem tazminatının gasp edilmesi, işsizlik ve krizin emekçiler üzerindeki etkileri dile getirerek birlikte mücadele edileceği ifade edildi.

Mitingde öne çıkan diğer bir konu ise siyasi tutsakların tecridin kaldırılması talebi ile yaptıkları açlık grevleri oldu. Açlık grevlerinin son bulması için siyasi tutsaklarla dayanışma ve taleplerinin kabul edilmesine yönelik sloganlar atıldı.

Mücadele Birliği Platformu ise 1 Mayıs'a "Yer-

üzündeki En Görkemli Bayram Emegin İktidarı Aldığı Gün Olacak - Mücadele Birliği", "Sınırsız Sömürsüz Bir Dünya İçin - Devrimci Öğrenci Birliği" yazılı pankartlar ve "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" dövizleri taşıdı. 1 Mayıs kutlamasında sık sık "Dünya Emegin Olacak", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan" sloganları atıldı.

ANTEP

Antep'te 1 Mayıs kutlamaları Yeşilsu Parkı'ndan yürüyüşle başladı. Kırkayak Parkı'na gelerek burada coşkulu sloganlar eşliğinde kutlandı.

Antep'te 2019 yılının 1 Mayıs kutlaması Yeşilsu Parkı'nda saat 11.30'da toplanmayla başladı.

Aralarında Mücadele Birliği Platformu ve Devrimci Öğrenci Birliği'nin de bulunduğu devrimci örgütler, siyasi partiler ve demokratik kitle örgütleri saat 11.30'da Yeşil Parkı'nda başladıkları sloganlarla Kırkayak Parkı'na doğru yürüyüşe geçtiler.

Antep'te oluşturulan 1 Mayıs Tertip Komitesi yürüyüş başlamak üzereyken, 1 Mayıs kutlamasında 1 Mayıs Tertip Komitesi'nin belirlediği sloganların dışında sloganların atılmamasını istedi. Bizim sloganlarımızın hiç birini kabul etmeyen komitenin böyle dayatmasına karşılık bizler de kortejin geçmesini bekledik ve bu sırada kortejler geçerken bizler de Leninistler olarak sloganlarımızı atarak ve ajitasyon konuşmalarımızı yaparak düzenli bir kortej şeklinde alanda yerimizi aldık.

Yürüyüş sırasında gür sloganlarımız ve ajitasyon konuşmalarımız esnafın ve çevrede balkonlarından izleyenlerin ilgisini çekti. Yürüyüş sırasında kortejimize katılanlar oldu.

Yürüyüş ve miting alanında "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan", "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Deniz İsyan Devrim", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara" sloganları atıldı.

Mücadele Birliği Platformu olarak alana giriş sırasında da "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganını atıldı. Yürüyüş ve alana giriş sırasında gazete dağıtım yapan arkadaşlarımıza polis müdahale etmeye ve gazetenin girişini yasaklamaya çalıştı. Arkadaşların kararlı duruşları ve ajitasyon konuşmalarıyla gazetelerle birlikte alana giriş yapıldı.

Tertip Komitesinden ayrı olarak alana doğru yürüyüşümüz sırasında sık sık korteji katılımlarının olduğunu fark eden polisler, gençlerin yanına yaklaşarak fısıltılarla kortejimize katılmalarını yönünde baskı yapmaya çalıştıysa da, coşkulu sloganlar ve etkili ajitasyon konuşmalarıyla gençlere cesaret aşılandı ve kortej içinde yer almaya devam ettiler ve alana giriş yapıldı.

Antep'te 1 Mayıs kutlamalarında, emek ve meslek örgütlerinin kıdem tazminatına el konulması işçilerin haklarının gasp edilmesi, işten atmalar ele alınırken, siyasi tutsaklara yönelik baskılar ve açlık grevlerinde olan tutsakların taleplerinin kabul edilmesi de öne çıkan sloganlar oldu.

AMED

Amed'de İstasyon Meydanı'nda yapılacak olan 1 Mayıs kutlamaları yoğun polis ablukası altında gerçekleşti.

Sabahın erken saatlerinde kentin bir çok yerinde yoğun güvenlik önlemleri alınmıştı. Amed halkı bu ablukaya rağmen saat 13.00'te İstasyon Meydanı'na doğru akın etmeye başladı.

Alan girişinde 50 metre arayla kurulan arama noktaları önüne gelen kitle, burada polislin anaların banşın simgesi olarak başlarına taktıkları beyaz tül-

bentleri alana almama yasağı ile karşılaştı.

Uzun süre tertip komitesi ile görüşme yapan emniyet müdürü, tülbentlerin içeri hangi amaçla sokulmak istendiğini bildiğini söyleyerek kitlenin 1 Mayıs'ı provoke etmek istediğini iddia etti.

Bunun üzerine kortejler, büyük bir kararlılık ile arama noktası önünde oturma eylemi yaparak beyaz tülbentleri sallamaya başladı. Uzun süre devam eden bu eylem esnasında kitle sık sık "Yaşasın Zindan Direnişimiz", "Leyla Güven Onurumuzdur", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan" sloganları attı. Halkın geri adım atmayacağını gören emniyet geri adım atarak tülbentleri alana almak zorunda kaldı.

Kortejlerin alana girmesi ile birlikte kanlı 1 Mayıs 1977'de ve mücadelede ölümsüzleşenler adına saygı duruşu gerçekleşti. Uzun süre kitle "Yaşasın 1 Mayıs/ Biji Yek Gulan" sloganı attı. Ayrıca Maraş'tan Urfa'ya 1 Mayıs kutlamalarına giderken trafik kazasında yaşamını yitirenler anıldı.

1 Mayıs kutlamasında emek üzerine sloganlar kadar, siyasi tutsakların sürdürdükleri açlık grevine destek sloganları da öne çıktı. Sendika başkanları, sivil toplum örgüt temsilcileri sahnedeki kitleyi selamladıktan sonra müzik eşliğinde halaylar çekildi.

Miting bitişinde bir gelenek olarak toplu halde alan temizlendi.

ANKARA

İşçinin, emekçinin devrimden sonra bayramı; devrime kadersa mücadelesinin en görkemli olduğu gün. Devrimci proletaryanın "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak" şiarıyla tüm dünyada burjuvaziyle kavga etmek ve işçi-emekçi dayanışmasını büyütmek için Ankara'da alanlardaydık.

Ankara'da 1 Mayıs'ın sözde olaysız geçmesi ve güvenlik gerekçeleri ile sabah saatlerinde şafak operasyonu haberleri ile uyandı. Tüm engellemelere rağmen alanları zapt ettik!

"1 Mayıs Taksim'dir" diyerek bulunduğumuz bütün alanları kızıştırtma bilinci ile Ankara Devrimci Öğrenci Birliği olarak saat 12.00'da AKM'nin önünde toplanmaya başladık. Ardından Tandoğan Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtik. Ellerimizde yükseklerde tuttuğumuz bayraklarımızla ve sınıksız sarıldığımız politikalarımızla işçi sınıfını selamladık.

"Yaşasın 1 Mayıs/ Biji Yek Gulan", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak", "Taksimde Düşene Dövüşene Bin Selam", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak", "Deniz Yusuf İnan Savaş Devam", "Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına", "Denizler Yaşıyor Leninistler Savaşıyor", "Yaşasın Devrimci Öğrenci Birliği", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganlarımızla sesimizi yükselttik.

Alanda ayrıca Mücadele Birliği Gazetesi dağıtımı gerçekleştirildi ve 6 Mayıs Denizlerin mezar başı anmasına çağrı yapıldı.

1 Mayıs mitingi bitince Kızılay'a doğru yürüyen kitleye polis bayrak ve flamların kapatılması, slogan atılmaması için uyardı. DÖB'lü 2 öğrencinin yanına gelen polis önce "kapatın flamayı" diye defalarca tekrarlar, flmayı kapatmayan yoldaşlarımıza "ben bu devletin memuruyum, benimle düzgün konuşun, elinize kolunuza dikkat edin" diyerek tehditkar sözlemlerde bulundu. Karşılığında "bizler de bu halkın çocuklarıyız siz dikkat edin sözlemlerinize" diyerek aldı. Yoldaşlarımız, Kızılay-Yüksel Caddesi'ne kadar flamları ile yürüdüler.

Buradan bir kere daha TAKSİMİ selamlıyoruz!